

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

**Én, vagy
valaki más?**

**Személyes
elhívás és
szerepvállalás**

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

Viața și Sănătate Kiadó – REGGELI ÁHÍTATOK – 2021

Maradj ifjú és kövess Engem!

A 2021. évi felnőtteknek szóló áhítatos könyv meghívás az ifjúság, az öröm, a közös szolgálat és a szeretet újrafelfedezésére. Országunk lelkipásztorai és ifjúsági vezetői naponta felhívást intéznek hozzánk, mindannyiunkhoz: Szeressünk, növekedjünk együtt, és dolgozzunk lelkesen Isten ügyéért!

Szeretve szeretni

2021 női áhítatos könyve reményteljes üzeneteket tartalmaz, amelyeket a világ minden táján élő nők írtak. E reggeli áhítatok arra ösztönöznek bennünket, hogy minden nap megújítsuk Isten, családjunk és szeretteink iránti elköteleződésünket.

Kapcsolat:

Kolozsvár, Cuza Voda utca, 16 szám, tel.: 0745 51 32 29
Marosvásárhely, Aurel Filimon utca, 16 szám, tel.: 0365 43 02 68
Nagyvárad, 1 Decembrie tér, 6 szám, tel.: 0359 45 59 45

2020. AUGUSZTUS. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georget Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Különleges munkatársak Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Rîstea, Marius Andrei; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0756-059330; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viața și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040
ISSN 1842 - 3361

EGY EGÉSZ NEMZETRE KIHATÓ GESZTUS

Amikor az Isten által olyannyira megáldott zsidó népre gondolunk, megérthetjük, milyen sok leckét kell megtanulnunk a történelmükből: leckéket az életről és a halálról, az engedelmességről és az engedetlenségről, a kapcsolatokról, a magatartásról, a lelkiségről.

Javaslom, tanuljunk meg egy fontos leckét arra vonatkozóan, hogy mit jelent bízni Istenben, és mit jelent átadni ezt a bizalmat az utánunk jövő nemzedéknek.

József igazságtalan és fájdalmas események következtében került Egyiptomba. Testvérei eladták, Potifár feleségének állításaitól merőben különböző okok miatt börtönbe került, és egyszerűen végig kellett néznie, ahogy egyre rosszabbra fordul a sorsa. Isten azonban mindezek mellett csodát tesz, és a börtöncella hűvöséből kiemeli egy olyan nemzet élére, mely számára ő csupán egy idegen volt. A Gondviselésnek köszönhetően csatlakozik hozzá a családja is, és hosszú éveken át együtt örülhetnek egy igazán nyugodt, gondtalan élet áldásainak.

Végül pedig „meghala József... és bebalzsamozák, és koporsóba tevék Egyiptomban” (1Móz 50:26). Halála előtt emlékezetes gesztust tett, mely örök érvényű hatással volt a családjára és az általa képviselt nemzetre. Amikor még előkelő pozíciót töltött be Egyiptomban, „megesketé József Izrael fiait, mondván: *Mikor az Isten titeket bizonynyal meglátogat, vigyétek fel innen az én tetemeimet magatokkal*” (1Móz 50:25). Ezzel fejezte ki meggyőződését és bizalmát Isten azon ígérete iránt, hogy ők fogják birtokolni az Ígéret Földjét, Kánaánt. Évszázadokkal később Mózes, aki kivezette az időközben rabszolgasorsra jutott népet, addig nem hagyta el Egyiptomot, míg nem teljesítette a Józsefnek tett fogadalmat: „És Mózes elvivé magával a József tetemeit is” (2Móz 13:19).

Micsoda ötlet! Micsoda gesztus! Megesketni valakit arra vonatkozóan, hogy a tetemet kiemelve a sírból és magával vigye az Ígéret Földjére! Kijelenteni, hogy ha már élve nincs lehetőség, legalább halva szeretnél oda jutni! Micsoda gondolat!

Valószínű, hogy értjük József megdöbbentő gesztusának okát. Nem önmagáért teszi, hanem az utána jövőkéért. Azt akarta, hogy utódai ne fedjék el: Egyiptom nem az otthonuk, hanem csupán a hazafelé vezető út egy állomása. Azt akarta, hogy várják Isten ígéreteinek teljesedését a „tejjel és mézzel folyó” országra vonatkozóan, és várakozásuk

megerősítéseként pontosan ez a döbbenetes gesztus volt a legjobb módszer, amely atyáról fiúra szállt, mígnem teljesedhetett a fogadalom.

Nem tudhatjuk, milyen lett volna e nemzet történelme József gesztusa nélkül, de könnyen lehet, hogy még történelme sem lett volna!

Nagyon sokat nyom a latban az, hogy mit mondunk és teszünk az utánunk jövő nemzedékért! Hatalmas befolyásunk van! ■

Georgel Pîrlitu, a Romániai Unió titkára

TARTALOM

3 Vezércikk

Georgel Pîrlitu

Egy egész nemzetre kiható gesztus

4 Lelkiség

Traian Aldea

Emléjétek fel szemeiteket!

7 Elmélkedés

Mugurel Asaftei

A tudománytól a lelkiismeretig

9 Egészséges élet

Constantin Dinu

Túlságosan drága hajtómű? (1)

Az étrend szerepe a kognitív képességekben

11 Lelkiség

László Varga Zoltán

Én, vagy valaki más?

14 Szempontok

Daniel Nițulescu

A nagy átverés

16 Lelkiség

Ștefan Radu

Vizet adó Kószikla

18 Börtönszolgálat

Ionel Tănase

A remény önkéntesei (II)

20 Lelkiség

Emilian Niculescu

Külső és belső indíttatás

22 Keresztény sáfárság

Ciprian Șandru

Emlékmű a jajkiáltások között

23 Szövegek és jelentésük

Gabriel Ișvan

Buzdít-e Krisztus a jogtalanul megszerzett javak használatára?

24 Tapasztalatok

Javier Moliner

Lelkészi szolgálatom tapasztalataiból:

Juan Enoc Rodríguez Lizondro

27 Teológia

Florin Lăiu

Az advent / a parúzia siettetése

30 Nevelés

Costel Gogoneață

A gyermekkori tapasztalatok befolyásolják a felnőttkori érettséget

31 Gyermekoldal

Alina Chirileanu

Az Úr imája

EMELJÉTEK FEL SZEMEITEKET!

Máté 24:6–8 verseiben az Úr Jézus bemutatta a végidei események tömör vázlatát: háborúk és háborúk hírei, éhség, járványok, földrengések, hamis krisztusok és hamis próféták. Háromféle esemény különböztethető meg:

a) **Politikai válságok** – háborúk és háborúk hírei. Csupán az elmúlt évben legalább 4–5 különösen súlyos eset volt, amely más körülmények között világháborút is kirobbantott volna, de most ez szerencsére nem következett be. Vajon miért? A négy angyal még tartja a háborús szeleket – Jel 7:1–3. „Mert amikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájuk...” – 1Thess 5:1–3.

b) **Válságok a természetben** – globális felmelegedés, légköri szennyeződés, orkánok, földrengések, járványok. Ilyen válságok mindig is voltak a földön, csak hogy az embereknek nem állt elegendő információ a rendelkezésükre, nem tudtak róluk, és nem ők maguk okozták ezeket a jelenségeket. Napjainkban azonban egyre gyakoribbak, nagyobb a kiterjedésük, és sok esetben épp az emberi felelőtlenségnek a következményei.

c) **Vallási válságok** – hamis krisztusok és hamis próféták, egyházegyesítés, vasárnapi törvény. A posztmodern korban a világ újból vallásos lett, viszont csak a „kegyesség látszata” van meg az emberekben, és emiatt sebezhetőek a misztikus és hamis vallásgyakorlattal, valamint a téves magyarázatokkal szemben. A konfliktusok elkerülése végett az egyházak vezetői az általános ökumenizmust emlegetik a pápa zászlaja alatt. A több mint 100 éves Protestáns Ökumenikus Világmozgalom kudarcot vallott az egység megvalósításában, de a katolicizmusnak sikerülni fog.

A kulcsszó: a sebezhetőség. A válság rámutatott az emberiség silány helyzetére, pedig nagyon magas szintet ért el a tudás és a technológia – vannak gyógyszereink és szakembereink –, ennek ellenére jön a baj, és valósággal gúnyt űz belőlünk. Az ember nem képes megvédeni önmagát. Fentről, Istentől jövő segítségre van szükségünk. Krisztus mondotta: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteiket; mert elközelget a ti váltságtok” (Lk 21:28). Nézzetek az égre, Istenre! Imádkozzatok, kérjétek segítséget, és térjétek meg! Kapaszkodjatok abba, aki biztos, aki segíthet, és akiben bízhattok – Istenbe! Kövessétek figyelemmel Jézus visszajövetelének jeleit! Ő az egyedüli megoldás! Egyre több és egyre hirtelenebb nehézség következik. Készüljétek Jézus visszajövetelére!

A jelenlegi válság kirobbanthatja-e a végidei eseményeket? Megtörténhet, de nem feltétlenül. Lehet, hogy ez csak az egyik bábú a végidei események bonyolult sakktábláján. A társadalom alapvető megváltozásának idejét éljük át. Hetvenöt évig tartó fejlődés, jólét és béke után íme, megjelent egy biológiai háború, egy rettegett ellenség, egy vírus – Sátán genetikai fondorlottságának terméke. Az egyik előljáró mondta: „Már semmi sem lesz olyan, mint korábban volt.” Mi lesz tehát ezután?

Csak egy este folyamán több politikus nyilatkozott hasonlóképpen: „A világválságra válaszul egy az egész világra kiterjedő megoldás kell!” – Klaus Johannis államelnök. „Világkormány felállítására van szükség az ENSZ mellett, amelynek feladata megoldani a világválságokat!” – Ferenc pápa. Nagyon sokan gondolkoznak így. Nemskára tanúi leszünk egy olyan kormány megalakításának, amelynek hatásköre kiterjed majd az egész világra. A maihoz hasonló válságban ez jó, sőt kívánatos, mivel könnyebben meg tudja oldani a nehézségeket. De mi lesz a jövőben? Mibe fog még beavatkozni?

Az emberiség már átélte a civilizáció néhány sorsdöntő változását: a rabszolgotartó rendszert a hűbérrendszer követte, majd jött az ipari forradalom, ezt követően pedig a posztindusztriális, azaz a posztmodern társadalom. A földművelő társadalomról az ipari társadalomra való áttérés forradalmak útján valósult meg: a francia- és az amerikai forradalmak, a szabadkőművesek által irányított angliai események. Fontos megjegyeznünk a változás kulcsszavát: szabadság. A franciáknak volt egy jelmondatuk: „Szabadság, egyen-

lóság, testvériség!” Az amerikaiaknak pedig ott van a 4. cikkely: az emberi, de különösen a vallási szabadságjogok. Nos, így léptünk be a szabadnak nevezett modern korbá. Van piacgazdaságunk, ahol a termék árát nem az határozza meg, hogy mennyibe került a gyári előállítás vagy a földeken való megtermelése, hanem a piac. Például, 1 kg búza 1 lejbe kerül a földeken, míg a piacon 80 baniért adják. Mi ennek a következménye? A földműves veszteséges lesz, nem tudja eltartani magát, viszont a nagyhatalmak által támogatott óriási farmok jól megélnék, és még a földeket is felvásárolják. Hol van ebben a szabad piacgazdaság?

A szocializmus korlátozta a személyi szabadságot, de főleg a gondolat- és a vallásszabadságot. Hogy bukott meg a kommunizmus? A nagyhatalmak, különösen az Egyesült Államok és a kommunista Lengyelországból származó pápa közreműködésével. Ők építették be a köztudatba és -nyelvbe az „emberi jogok” szintagmát, és az 1989-1990-es években kirobbant forradalmak a kommunizmus bukását okozták. Így lettünk szabadok. Boldogok voltunk. De mit kezdtünk a kapott szabadsággal? Volt maximális felvirágzás, pénzügyi nyereség, utazási lehetőség, stb. Az ember szabad lett, és örülni akart a szabadságának.

Paradigmaváltás, vagyis alapvető változás előtt állunk, mivel a modern ipari korszakról való áttérés a posztmodern, információ alapuló korszakra a társadalmi normák változását is jelenti. Mi a kulcsszó, és hogyan fog megvalósulni ez a változás? A kulcsszó: a félelem. A világ nem érzi magát biztonságban. A természet rendje is felborult: légköri szennyeződés, klímaváltozás, elsvatagosodás, egyre több és egyre hevesebb viharok, földrengések – mindezek hatalmas nyomással nehezednek az emberiségre. Az utóbbi 30-40 évben megjelent a nemzetközi terrorizmus. Robbanószervezetek repülőgépeken, autóbuszokon, vonatokon; vallásos fundamentalisták erőszakos cselekményei, keresztény templomok, de általában a nyugati társadalom elleni támadások, az erőszakra épülő szélsőséges fundamentalista állam, az ISIS megalapításának terve. Ezek a jelenségek mindennaposá váló retteget okoznak, már félünk kilépni a házból és utazni a világ bizonyos országaiba. Most pedig itt a koronavírus-járvány, ami az emberiség egyik legsúlyosabb válságát idézte elő, csillapíthatatlan félelmet keltve az emberekben.

Hogyan juthatott ide a világunk? Úgy, hogy csak a bizonytalanság és a félelem uralta hangulatban lehet olyan változást előidézni, amivel az emberek is egyet fognak érteni, mivel biztonságra vágyunk. A félelem miatt eladják a szabadságukat,

biztonságért cserébe. A zavarosban lehet igazán halászni.

– A félelemtől uralt ember csak a veszélyt látja – legyen az bármilyen természetű: orkán, terrorizmus, vírus, stb. –, és azt, hogy a veszély messze meghaladja a képességeit, ezért bármit kész elfogadni, csak hogy elkerülje a bajt.

– A félelemben élő embernek nincs józan ítélőképessége, nem tud higgadtan gondolkodni, helyes megoldásokat keresni. A félelem megbénítja, és így bármiféle ellenséggel szemben biztos célpontnak számít.

– A félelemtől uralt ember nem hisz Istenben, vagy nincs igazi hite. Nem képes bekapaszkodni a Mindenható karjába, ezért magával ragadja, és ide-oda veti őt az ár. Csak az igazi hit segíthet abban, hogy a Sziklára építsd a házad, és biztosan és szilárdan megállj.

– A rettegető ember kritikus magatartással viszonyul Istenhez, Őt vádolja minden nyomorúságáért. Sátán egyik célja Istent okolni az emberiséget érintő nehézségekért. Légy éber, ne hagyd magad becsapni!

– A félelemben élő ember egyik miszticizmus csapdájából a másikba esik. Elhisz különféle elméleteket, kész elfogadni hamis messianisztikus megmentőket, okkult tudományokkal gyógyító sarkánokat, hajlandó megváltoztatni a gondolkodásmódját és a hitét, és olyan támogatói csoportokhoz csatlakozni, amely segítséget kínál számára.

Vigyázzatok, ne engedjétek, hogy magával ragadjon a félelem és a pánik hulláma. Hatalmas Istenünk van, emeljétek fel a szemeiteket! Olvassatok el imádságos lelkülettel a 46. és a 91. zsolnárt, és énekeljétek örömeiket!

A félelem elemzésében kiváló példát nyújt számunkra Dávid és Saul története. Saul volt Izrael királya és óriása. Honfitársainál egy fejjel magasabb, erős, szép, kiváló harcos volt (1Sám 9:2). Neki kellett volna megvívnia Góliáttal, de nem tette. Vajon miért? Azért mert félt. Íme, a szavai: „Mikor pedig meghallotta Saul és az egész Izrael a Filiszteusnak ezt a beszédét, megrettenének és igen félnek vala... Nem mehetsz te e Filiszteus ellen, hogy vele megvívj, mert te gyermek vagy, ő pedig ifjúságától fogva hadakozó férfi vala” (1Sám 17:11, 33). Saul csak Góliátot látta, folyton a nevét ismételte, valósággal a bűvkörébe került, látta, hogy nála is magasabb, és innen eredt a félelme. Saul testi ember volt, csak az előtte álló embert látta, és nem a mennyei szempontokat vette figyelembe.

**AZ IGAZI
HIT
TRAIAN
ALDEA**

**CSAK A BIZONYTALANSÁG ÉS A FÉLELEM
URALTA HANGULATBAN
LEHET OLYAN VÁLTOZÁST
ELŐIDÉZNI,
AMIVEL AZ EMBEREK
IS EGYET FOGNAK
ÉRTENI, MIVEL
BIZTONSÁGRA VÁGYNAK.**

**MINDEN EGYES
PRÓBA LEGYEN
EGY ÚJ MEGSZER-
ZETT TAPASZTA-
LAT ISTENNEL!
NE ODÁZZÁTOK
KÉSŐBBRE!
IMÁDKOZZA-
TOK AZ APRÓ
DOLGOKÉRT IS,
ÉS Ő MEG FOG
SEGÍTENI! MA
TÁRJÁTOK GOND-
JAITOKAT, GYÖT-
RŐDÉSEITEKET ÉS
FÉLELMEITEKET
ISTEN ELÉ!**

Másfelől pedig Dávid elindult megküzdeni az óriással, pedig egyszerű ember volt, még klasszikus fegyverzettel sem rendelkezett. Ő Istenre és a hit tapasztalataira tekintett: „Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is” (1Sám 17:37). Kettejük látásmódja merőben eltérő: Saul lefelé tekint és fél, míg Dávid fölfelé néz és bátor.

Dávid és Góliát – egy újabb ellentét. Góliát ránézett Dávidra és kinevette őt, gyalázta, átkozta, mert biztos volt abban, hogy legyőzi a bottal és parittyával közeledő fiatalembert. Góliát megvetette a zsidók Istenét és mindazokat, akik Őt imádták, és azt hajtogatta, hogy a filiszteusok erősebbek a hébereknél. Csak önmagában, fegyverzetében és rendkívüli erejében bízott. Senki sem tudja megmondani, mennyi félelem van a hitetlen ember szívében!

Dávid egyszer sem ejti ki a Góliát nevét, számára ő csupán „körülmetéletlen filiszteus”, jelentéktelen, értéktelen személy. Istenre tekint, és kijelenti, hogy a seregek Urának Istene nevében indul a csatába, és szeretne bosszút állni az Úr becsületéért. Fel akarja magasztalni Istenét, és nem magára, hanem fölfelé, Istenre tekint. „Te karddal, dárdával és pajzzsal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izráel seregei Istenének nevében megyek ellened, akit te gyalázzal illetél... Hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izráelnek Istene” (1Sám 17:45–46).

Ebből a küzdelemből szép és fontos tanulságokat vonhatunk le: azok győznek, akik nem félnek, függetlenül attól, hogy mekkora a veszély; és azok nem félnek, akik nem a földi veszélyre, hanem fölfelé, Istenre tekintenek. Te kihez hasonlitasz: Saulhoz, Góliáthoz vagy Dávidhoz?

Saul ott állt a filiszteusokkal megvívandó utolsó csatája előtt. Isten nem válaszolt, a menny bezárult. Miért? Azért, mert túl kevesen tekintettek az égre. A válsággal szembesülve elkeseredetten, félelemtől uraltan követte el élete legnagyobb, utolsó tévedését: elment meghallgatni egy halottidéző jósnő jóvendőmondását (1Krn 10:13). Mit mondott neki Sátán? „Holnap fiaiddal együtt velem leszel” (vagyis Sámuellel). Hol? Nyilvánvalóan a sírban. A Sától kapott üzenet hallatán Saulnak odalett minden ereje, bátorsága és reményisége. Hatalmas vereséget szenvedett, és megalázó halálban lett része: öngyilkosságot követett el.

Tekintsetek az égre, biztatok Istenben és az Ő ígéreteiben! Énekeljétek, olvassátok a Bibliát és az ihletett könyveket, imádkozzatok, beszélgetsetek egymással pozitív dolgokról, ne tekintse-

tek a nehézségekre, a betegségekre, és akkor Isten meg fog benneteket segíteni! Ez a válság, ez a járvány csak egy gyakorlat, amivel Sátán fel akarja készíteni a világot arra, hogy az emberek fogadják el a terveit, és imádják őt. Jönnek majd újabbak, nagyobbak és nehezebbek is, de ne féljétek, hanem emeljétek fel a szemeiteket!

Hogyan tehetek szert ilyen hitre és bátorságra a válság idején? Nem könnyű, és nem szedhető be csodapirulákkal... Néhány pillanat alatt nem térhetünk át a testiségről a lelkeségre – ezt a karizmatikus mozgalmak ígérnek –, ezért legyetek éberek! Nem válhatsz hirtelen „szentté”! Az igazi hit Isten ajándéka. Olvassatok és imádkozzatok, ahogy az elkeseredett édesapa is tette: „Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek” (Mk 9:23–24).

A hit az Istennel szerzett naponkénti tapasztalatok által erősödik. „Próbáljatok meg engem” (Mal 3:10) – mondotta az Úr, és meglátjátok, hogy... Itt az ideje, hogy éljük a hitünket. Lehet, hogy elveszítjük az állásunkat, nem lesz jövedelmünk, elfogy az élmünk, megjelennek a betegség tünetei... Nehéz, nagyon nehéz. Mi a teendő? Minden egyes próba legyen egy új megszerzett tapasztalat Istennel! Ne odázzátok későbbre! Imádkozzatok az apró dolgokért is, és Ő meg fog segíteni! Ma tárjátok gondjaitokat, gyöttrődéseiteket és félelmeiteket Isten elé, és kérjétek: „Uram, félek, de tudom, hogy Te meg tudsz erősíteni. Segíts meg, hogy elmúljon a félelmem!”

Számomra hatalmas kihívást jelentett elhinni és elfogadni 1Jn 4:18 versét: „A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet.” Hosszadalmas, éveken át tartó tapasztalat volt az egymással keveredő és egymást hatástalanító félelem és bizalom megélése, mígnem egy nap Isten egy különleges tapasztalatban részesített, és az adott helyzettel kapcsolatos félelmem azonnal elillant. Valahányszor Isten elé járulok, mindig kérem Őt: „Uram, ne engedd, hogy elkeseredjem és féljek, hiszen Te hatalmasabb vagy, és mindenkor a legjobbat adod számomra!” Nem félek! De ha nem így járok el, ha azt állítom, hogy minde nem megvan, autóm, pénzem, biztonságom, akkor jön a nehézség. A lelki erényt nem örökre nyerjük el: naponkénti tapasztalatok által kell azt fenntartanunk.

Kívánom, hogy Isten szeretetében horgonyzó erős hitetek legyen! Kívánom, hogy derűs legyen az égbolt számotokra, mígnem meglátjuk a kis fehér felhőn visszatérő Jézust! Ott várlak majd benneteket! ■

Dr. Traian Aldea, nyugdíjas lelképásztor

A TUDOMÁNYTÓL A LELKIISMERETIG

Az utóbbi időben magával ragadt a bizonytalanság hulláma, ami számos társadalmi és pszichikai zavart okozhat. Jól jönne egy kis reménysugár, mely felvillantja előttünk, hogy viszatérhetünk megszokott életünkhöz. De senki sem tudja pontosan, mi zajlik körülöttünk, aminek következtében az eltérő vélemények pandémiáját éljük. Legvégső tekintélyként a Biblia biztosítja a világot arról, hogy ha jelenleg nincs is minden rendben, végül minden jóra fordul. Ellenben neves filozófusok, de saját tapasztalataink is azt mutatják, hogy a tudásunk nem is annyira tartalmas, mint szeretnénk. Ami pedig az ismeret illeti, a Biblia tanulmányozása sem könnyű feladat. De íme, egy ígéret: „Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak” (Ám 3:7) – ami azonban éles ellentétben áll Mk 13:32 versének kijelentésével: „Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya.” Vagyis az örök sorsunkat eldöntő ismeretért meg kell küzdenünk.

A kognitív ismeret és korlátai

A kognitív ismeret kétsíkú feldolgozást igényel: fizikait és racionálisat. Képzeljünk el egy embert, akinek nem működnek az érzékszervei – a látása, hallása, szaglása, ízlelése, tapintása. Hogyan ismerhet meg bármit is? A külső környezet-

tel való kapcsolat nélkül nincs belső életünk és gondolkodási képességünk. Másfelől pedig még az érzékszervek által hozzánk eljutó információk sem elegendőek. Ha az érzékszerveink impulzusokat küldenek ugyan, de nincs hozzá kellő elemző és feldolgozó képességünk, akkor mit ismerhetünk meg? Ha valaki kijelenti, hogy látott négy fát, lényegében mit is mondott? Azt, hogy fákat látott, nem pedig egy négyes számjegyet, mivel az nem látható és nem érzékelhető. A szám csupán egy fogalom az agyunkban és az értelmünkben. Az effajta szintézis szerez ismeretet.

Az ismeretszerzés lehetőségéről szóló általános vita minden idők egyik legnagyobb filozófusa által kapott új lendületet. Kant feltett néhány kérdést. Íme, az egyik közülük: *Mi az, amit megismerhetek?* A válasz azonban hosszabb a kérdésnél. Az érdeklődők további részleteket találhatnak *A tiszta ész kritikája* című művében. Szintén erre vonatkozóan adódik a kérdés: *Hogyan szerzünk ismeretet?* Ezzel a filozófia egyik ága, az ismeretelmélet foglalkozik, és a tudomány csupán egy része az ismeretelméletnek. A természet megismerése az értelmi mechanizmusok gyakorlása és működtetése által válik lehetségessé.

A jövő megismerése

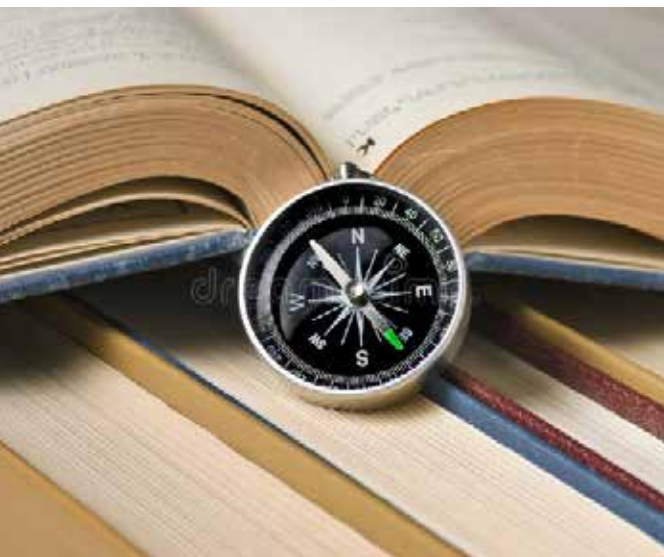
Az ókori ember számára a jövő éppen kiszámíthatatlansága miatt nem volt túl érdekfeszítő. A földi rend tükrözi a kozmikus rendet, és minden egy örökké tartó körkörös mozgásban van. Viszont felbukkanhatnak meglepetések is. Dán 2:29: „Néked, ó király, gondolataid támadtak a te ágyadban afelől, hogy mik lesznek ezután, és aki megjelenti a titkokat, megjelentette néked azt, ami lesz.” A jövő horizontjának e kitérülése után – amit további profetikus felfedezések is kiegészítenek – Dániel falba ütözik: „És monda: Menj el, Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig” (Dán 12:9).

Bármely próféta próbatételét a jövő ismerete jelenti. Ennek alapján a jövő megismerése a valósi hitelesség védjegye. A modern ember számára

A SZEREPVÁLLALÁS FONTOSSÁGA MUGUREL ASAFTEI

LEGVÉGSŐ TEKINTÉLYKÉNT A BIBLIA BIZTOSÍTTJA A VILÁGOT ARRÓL, HOGY HA JELENLEG NINCS IS MINDEN RENDBEN, VÉGÜL MINDEN JÓRA FORDUL. AZ ÖRÖK SORSUNKAT ELDÖNTŐ ISMERETÉRT MEG KELL KÜZDENÜNK.

a jövőt a gazdasági téren elért siker jelenti. Változó világunkban elengedhetetlenül szükségessé vált a jövő ismerete. Mibe fektessük a pénzünket? Ót vagy húsz év múlva melyik lesz a legkeresettebb szakma? Lesz-e jelentősége a jövőben annak, amivel most foglalkozunk? Itt a túlélésünk a tét, és különösen a gyermekeinkké. De miért van az ismeret területén annyi bizonytalanság és hiányosság? Isten miért nem nyilatkoztatja ki pontosan és érthetően a jövőt homályos jelképek helyett, amelyekkel csak fejtörést okoz nekünk, és amelyek megértéséhez egy egész élet sem elég?

A jövő megismerése egy olyan különleges pszichikai képesség aktiválásával válik lehetővé, amely az ihletésnek nevezett folyamat által képes befogadni a természetfeletti módon kinyilatkoztatott üzeneteket. Azt azonban még nem tudjuk, hogy ebben a folyamatban milyen neuropszichológiai mechanizmusok vesznek részt.

A lelkiismeret: élet-halál kérdése

Hogyan ismerhetjük meg azokat a létfontosságú információkat, amelyekre most szükségünk van? *„Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek, és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik”* (Dán 12:10). Bármiféle ismeret alapja az erkölcs.

a) A múlt században Németországot tartották a legműveltebb országnak, mégis ott történt meg a modern kor legnagyobb emberi szörnyűsége. Akkoriban alakult meg a Hitvalló Egyház, mint egy szembezállva a hivatalos Egyházzal, amit a náci hatalom irányított. Dietrich Bonhoeffer teológus-lelkipásztor is csatlakozott a hitvallókhoz. Fizesetésből kolostor típusú közösséget hozott létre. A teológiai viták helyett a lelkiségre és az imára esett a hangsúly. Az embereknek életre és hitre volt szükségük. Ám amikor a lelkészeket 1938-ban felszólították, hogy esküdjenek hűséget Hitlernek, a mozgalom képtelen volt ellenállni. Bonhoeffer 1939-ben Amerikába utazott, és kérték, hogy maradjon száműzetésben, de ő elutasította: *„A háború utáni Németország újjáépítésében részt venni nem lesz majd jogom, ha nem osztozom népem szenvedésében”* (Bonhoeffer, 98. o.). A Gestapo 1943-ban letartóztatta, és olyan kínzásoknak vetette alá, amelyek következtében már azon gondolkodott, hogy talán jobb lenne öngyilkosságot elkövetni, a barátait ugyanis képtelen volt elárulni. A Führer ellen 1944-ben magas rangú tisztek merényletet terveztek. A háttér munkákban Bonhoeffer is részt vett. Hitler csodával határos módon túlélte a bombamerényletet, csak

a nadrágja szakadt el, és a hallóképessége sérült. Amikor 1945. április 9-én az orosz hadsereg behatolt Németországba, Bonhoeffert és társait a náci hatalom felakasztatta. Két héttel később Hitler öngyilkosságot követett el.

b) A kommunizmus alatt az egyházra rettentés politikai nyomás nehezedett. Az egyház a politikai istenek által irányított állam alárendeltségébe került. Különböző módszerekkel próbálták uralni a lelkiismeretet: alantas megfélemlítésekkel, a Securitate és a rendőrség brutális módszereivel. Máiig kényes kérdés, hogy az egyháznak sikerült-e kihevernie ezt az időszakot.

c) A jelenlegi járvány idején óriási nyomás nehezedik ránk. A média manipulációja, az emberi jogok és szabadság határait súroló katonai rendeletek – beleértve a vallásos összejövetelekre vonatkozókat is – az embertárs védelmében történnek. Mindez úgy, hogy nem kapunk tudományos vagy akár közérthető információkat. Vagy ha mégis, csak részlegesen. Hiányzanak a fertőzöttek valós számát bemutató jelentések, ezzel szemben arra buzdítanak, hogy engedelmessédjünk és vakon bízunk a hatóságokban. Ha a véleményed eltér a fősodrású média csatornáin eszelősen hangoztatottaktól, kiközösítettnek számítasz.

Az egészségügyben nincs többé sem inkompetencia, sem korrupció. Csodával határos módon szépen „kifehéredett” minden. Az orvosok lettek a hősök, akik egy láthatatlan ellenséggel harcolnak, és megmentik a nemzetet és az emberiséget a kihalástól – mint a mesében. A szakemberek jelentései megcáfolhatatlanok.

A jelenlegi válság egy olyan előadás főpróbája, ami nemsokára bemutatásra kerül (vagy talán már ezen előadás forgatókönyvének vagyunk a résztvevői?). *„És adaték néki, hogy... azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra bélyegget tegyenek”* (Jel 13:15–16). Az erkölcsi ismeretet az öntudat, a lelkiismeret valósítja meg, amelynek központja a prefrontális kéreg, pontosan az a terület, ahová Isten a Szentírásban kinyilatkoztatott pecsétjét fogja helyezni, ha betartjuk az erkölcsi törvényt. Tehát a gondolat- és szólásszabadság, az emberi méltóság, az elvek, az erkölcsi és kulturális értékek felvállalása nem az értelemhez, a profétákhoz vagy az akadémiai, politikai, katonai vagy vallási intézményekhez tartozik. Ezeknek az értékeknek a felvállalása és hirdetése érdekében kötelességünk cselekedni. ■

TÚLSÁGOSAN DRÁGA HAJTÓMŰ? (I)

AZ ÉTREND SZEREPE A KOGNITÍV KÉPESSÉGEKBEN

Étrendi pszichiátria

Az agy olyan szerv, amely „sosem szünetel”, „24-ből 24 órán keresztül, 7-ből 7 napon át dolgozik”. Az agyban található a mozgás-, az egyensúly-, a légzés-, a szívösszehúzódás- és vérkeringés-, az endokrin szabályozás-, a nemi és étrendi magatartás-, az emésztés-, a kiválasztás-, az éberség-álmás-ritmus-, a beszéd-, a gondolat-, az érzelmek-, a lelkiállapot-, a memória-, a kreativitás-, az intelligencia-, az akarat-, az erkölcs- és a lelkiismeret központja.

Az agy irányítja szervezetünk összes funkcióját, és dolgozza fel az öt érzékszervünk által begyűjtött információkat. Segít a társadalmi beilleszkedésünkben, szakmai tevékenységünkben és abbéli fejlődésünkben, hogy eljussunk a beteljesülés, a boldogság vagy az élet értelmének érzésére. Az agy az a „vezérigazgató”, amely az összes tevékenységet ellenőrzése alatt tartja. Ugyanakkor „végrehajtó igazgató” is: felel az utasításoknak a periférikus területekre történő kiküldéséért. Emellett „titkári” teendőket is ellát: nyilvántartja a telejésítendő feladatokat, beütemezi a különböző szervek „interjúit”, és ezenfelül archívumban őrzi az összes lezajlott tevékenység adatait, rendszerezzi, fontosság szerint rangsorolja és hozzáférhetővé teszi azokat. Mindezt úgy végzi el, hogy észre sem vesszük. Az agy még alvás közben is „dolgozik”, „könyvtárosi” feladatokat végez, a napközben elövelt „könyveket” elraktározza, és „háztartási” feladatokat is ellát. Az anyagcsere folytán a mély alvás időszakában kitakarítja a napközben felhalmozódott salakanyagokat: ilyenkor az idegsejtek időszakosan leállítják elektronikus tevékenységüket, ezzel csökken az oxigén-igényük, ami a vérkeringésben bizonyos szüneteket iktat be, hogy elősegítse az agy-gerincvelői folyadék áramlását, mely a lebomló termékeket nagyjából 20 másodpercenkénti „hullámokban kimossa”.¹ Hol találhatnánk olyan személyt, aki egyben vezérigazgató, végrehajtó igazgató, titkár, könyvtáros, telefonközpontos, és még háztartást is vezet egyetlen fizetésért?

Az agy két **agyféltekéből** áll, melyeket mélyen barázdált **agytekervények** alkotnak. A két féltekét a **kérgestest** kapcsolja össze egymással, amely üzeneteket továbbítja a féltekék között. Az agy tömege hozzávetőleg másfél kilogramm, ami nagyjából a testsúly egyötvened részét teszi ki, ellenben a szervezet energiájának és a belé-

legzett oxigénnek az egyötödét fogyasztja el, vagyis „ez a legdrágábban fenntartható emberi szerv”. A gyermekek általában kétszer annyi glükózt fogyasztanak a felnőttéknél, mivel a hosszan tartó alacsony vércukorszint romboló hatással lehet a képességeikre. Idős személyeknél a hipoglikémia még könnyed formában is a kognitív képességek csökkenését okozhatja, ezért javallott a cukorszint pontos monitorizálása a 2. típusú cukorbetegségben szenvedő betegek kezelése alatt.²

Egyes sajtóságos funkciók valamely féltekéhez való kapcsolását ma már sokan kérdőre vonják – kivéve a beszéd- illetve a mozgáskontroll területeire vonatkozókat. Azonban vannak olyan funkciók, amelyeknek eltérő féltekén van a központjuk: a homloklebenyi károsodásban szenvedő személyeknek csökken a motiváltságuk, nehezebben működik a tervező képességük, hiányos a kreativitásuk, miközben a nyakszirti lebeny károsodása vakságot okozhat.³

A bal agyféltekében bekövetkezett agyvérzés paralizist (a mozgáskontroll teljes elvesztését) vagy parézist (a mozgás képességének csökkenését) okozza a test jobb oldalán. Továbbá mivel a bal agyféltekében található a beszédközpont, megtörténhet, hogy ha ezt a területet éri károsodás, a beszédkézséget irányító területek is károsodnak: a folyékony beszédért felelős Broca-, valamint a kiejtett és a hallott szavak értelmezéséért felelős Wernicke-terület. A beszéd e két területe a jobbkezesek 95–99%-ának és a balkezesek 60–70%-ának esetében is a bal agyféltekében található.^{4,5}

Ahhoz, hogy az agy képességeinek teljes arzenálját ki tudja használni, jelentős mennyiségű vérre van szüksége. A vér oxigént, glükózt, ketonikus testeket, laktátokat, vitaminokat, ásványi anyagokat szállít, valamint olyan vegyi anyagokat, amelyeknek jelző és kommunikációs szerepük van (hormonok, serkentő vagy gátló ingerületátvivő anyagok), míg mások a táplálkozásban és a fejlődésben töltenek be szerepet, mint például az agyi neurotrofikus faktor, a BDNF, amely az agyban, de a vázizomokban és a belekben is termelődik.⁶

**AZ AGY
CSODÁJA
CONSTANTIN
DINU**

**AZ AGY AZ A „VEZÉR-
IGAZGATÓ”, AMELY AZ
ÖSSZES TEVÉKENY-
SÉGET ELLENŐRZÉSE
ALATT TARTJA.**

Háromféle üzemanyaggal működő hibrid hajtómű

Egy repülőgép hajtóművéhez hasonlóan az agynak is különleges, kiváló minőségű üzemanyagra van szüksége, hogy a közel 86 milliárd idegsejt, amelyből csak a mindössze 2,6–2,7 milliméter vastagságú agykéregben legalább 16 milliárd ideg- és további 85 milliárd non-neuronális sejt található⁷, optimális paramétereken belül működhessen. Ez a különleges üzemanyag rendszerint a **glükóz**, amely az utolsó étkezés (gyümölcsök, zöldségek, gabonafélék és keményítőket tartalmazó élelmiszerek) elfogyasztásából nyerhető. Javasolt a glükóz bevitele minél alacsonyabb glikémiás indexszel rendelkező élelmiszerek révén, mivel az emésztés során ezekből lassabban, de folyamatosan nyeri ki a szervezet a glükózt.

Amikor csökken a vércukorszint (a napi 50 grammnál kevesebb szénhidrátot tartalmazó étrendek, vagy az időszakos napi- vagy több napos böjtök esetében), a máj ketonokat (ketonikus testeket) termel a zsírsavakból, például acetacetátot, béta-hidroxi-butirátot, sőt még acetont is. Az agy nagyobb része (70%-a) képes ezeket a **ketonokat** feldolgozni a glükóz helyett, és még akár jobb eredményeket is képes produkálni.

Példaként megemlítjük a **ketogén diétát** (ebben a bevitt kalóriák 85–90%-át a zsírok adják, melyekből a máj több ketonikus testet termel; 6–10% kalóriát, és csupán kismértékben – 2–4%-ban – szénhidrátokat). Ezt a diétát dr. Russel Wilder dolgozta ki 1921-ben a gyermekkori epilepszia kezelésére.⁸ Igaz, hogy különösen a gyermekek esetében, más szénhidrát-csökkentett diéták is hatásosnak bizonyultak az epilepsziás rohamok csökkentésében: **Atkins-diéta** (a bevitt kalóriák 4–6%-a szénhidrát, és fehérjék korlátlan mennyiségben); **közepes lánccú trigliceridekre épülő keto-diéta** (MCT-medium chain tryglicerides), mivel ezek a trigliceridek rövidebb idő alatt termelnek ketonikus testeket a hosszú lánccú zsírsavakhoz viszonyítva (20% szénhidrát, 10% fehérje, 50% kókusz- vagy pálmaolajból nyert közepes lánccú trigliceridek, és 20% más zsírok); **alacsony glikémiás indexszel rendelkező diéta** (vagyis kevesebb mint 50-es glikémiás indexű

szénhidrátok: 20–30% fehérjékből, a 100%-ig fennmaradó mennyiség pedig zsírokból áll össze). Ígéretes eredményeket értek el ezek a „keto diéták” az Alzheimer-kór kezelésében, jelentősen javítva a kognitív képességeket.⁹

Egy nemrég készült tanulmány szerint, habár a csökkentett szénhidrát alapú étrendek elősegítik a súlycsökkenést, csökkentik a magas vérnyomást, javítják a kognitív képességeket, hatékonyan féken tartják akár a migrénes és epilepsziás rohamokat, egyben növelik a szív- valamint a rákbetegségek okozta elhalálozások kockázatát. Ezért tehát újra kell gondolni a szénhidrát-csökkentett diéták szerepét, és csak a kívánt testsúly eléréséig kell azokat alkalmazni.¹⁰

A glükózon és a ketonokon kívül az agy **laktátot** (tejsavat) is felhasznál, ami az izmok tevékenysége folytán termelődik a vázizmokban, s ezzel „megspórolja” a glükózt az izmoknak.¹¹ Azon agyterületek számára, amelyeknek az energetikai anyagcseréhez kizárólag glükózra van szükségük (az agy hozzávetőleg 30%-a ilyen), a máj az úgynevezett glükoneogenezis folyamat révén elegendő glükózt termel, amelyhez elsősorban fehérjéket (aminosavakat) használ fel.¹²

A tejsav azonban nemcsak az izmok tevékenységéből nyerhető. A gliális sejtek, de különösen a fehér vértestekben található astrociták is termelhetnek laktátot glikolízis által (a vázizmokhoz hasonlóan), amit a szervezet eljuttat az idegsejtekhez, és így többletenergiát biztosít az energofág mitokondriális idegsejtek számára (Pellerin és Magestretti vetették fel az astrociták és az idegsejtek közötti „hordozók” hipotézisét). E folyamat által az idegsejtek „mentesülnek” a glükóz feldolgozásának feladatától, mivel még az idegsejtek szüneti állapotában is közvetlenül használják fel az astrocitáktól kapott tejsavat.¹³ Ismert tény, hogy a tejsavbevitel megelőzi az oxidgyökök termelődését és az idegsejthalált.¹⁴ ■

Folytatás a lap következő számában.

Dr. Constantin Dinu, igazgató, Egészségügyi Osztály, Romániai Unió

1. <https://bigthink.com/mind-brain/toxins-sleep?rebelltitem=3#rebelltitem3>
2. Ross AC, Caballero B, Cousins RJ, Tucker KL, Ziegler TR, „Modern Nutrition in Health and Disease”, The 11th edition, 2014, *Lippincott Williams & Wilkins*, 1299. o.
3. <https://www.health.harvard.edu/blog/right-brainleft-brain-right-2017082512222>
4. Corballis MC, Left Brain, „Right Brain: Facts and Fantasies”; *PLoS* (Public Library of Science) Biol. 2014, Jan, 12 (1): e1001767
5. <https://faculty.washington.edu/chudler/split.html>
6. Mrówczyński W, „Health Benefits of Endurance Training: Implications of the Brain Derived Neurotrophic Factor – A Systematic Review”. *Neural Plast.* 2019; 2019: 5413067. Published online 2019 Jun 24.
7. Herculano-Houzel S, „The Human Brain in Numbers – A Linearly Scaled-up Primate Brain”, *Frontiers in Human Neuroscience*, 2009; 3; 31.
8. <https://www.healthline.com/nutrition/low-carb-ketogenic-diet-brain#section6>
9. Rusek M, et al: „Ketogenic Diet in Alzheimer’s Disease”, *International Journal of Molecular Sciences*, 2019, Aug; 20 (16): 3892.
10. <https://www.cardiosmart.org/News-and-Events/2019/10/Questioning-the-Long-Term-Safety-of-the-High-Fat-Low-Carb-Diet>
11. <https://www.livescience.com/2923-alternative-energy-source-brain.html>
12. <https://www.healthline.com/nutrition/low-carb-ketogenic-diet-brain#section3>
13. <https://www.sciencedirect.com/topics/biochemistry-genetics-and-molecular-biology/lactate-shuttle>
14. Mihai B, Lăcătuș CM, *Viața medicală*, 2017. január 20., „Hipoglicemia și afectarea sistemului nervos”.

ÉN, VAGY VALAKI MÁS?

Egy díszes, kényelmes szekér – akkoriban limuzinnak is megfelelt volna – haladt szaporán déli irányba a forgalomtól és radaroktól mentes országúton, Gáza fele. Amilyen szokatlan a mai ember számára az illető jármű és a laza forgalom, ugyanolyan szokatlan az is, ami történt: a diplomata „rendszámos” jármű megállt, és felvett egy útszélen integető alkalmi utast. A szekér utasa – egy magas beosztású etióp államférfi – éppen Ésaías könyvéből olvasott egy megjelölt, de a zsinagógákban használatos felolvasási naptárból kimaradt *haftárat*:¹ Ésaías könyve 53. fejezetét. A 7–8. versekhez érve az etióp Filephez fordulva megkérdezte: „Kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? Magáról-é, vagy más valakiről?” (ApCsel 8:34)

„Magáról-é...?”

Felületesen olvasva, könnyű a kérdés első részébe belelátni a kezdő bibliaolvasó naivitását. Mégis, ha figyelembe vesszük az olvasó státuszát, valószínű iskolázottságát és azt, hogy amikor sokkal nehezebb volt irodalomhoz jutni, mint manapság, nem kevés pénzért megszerzett egy idegen nyelven (valószínűleg görögül, az akkori kor világnyelvén) írott tekerccset, arra következtethetünk, hogy értelmiségi beállítottságú, világlátott, művelt, kutató ember lehetett. Kérdéseinek gyökere mélyebbre nyúlt. Kérdezzük meg mi is vele együtt: vajon a próféta tényleg írhatott volna magáról?

Egyáltalán nem lett volna sem meglepő, sem rendkívüli, ha Ésaías saját magáról ír. Más próféták is írtak magukról, tapasztalataikról és küzdelmeikről, mint például Ezékiel, vagy éppen Hóseás, Ésaías kortársa. Talán segít választ kapni, ha rövid pillantást vetünk Ésaías próféta életrajzára.

Származásáról nagyon keveset tudunk, éppen csak annyit, hogy Ámós (nem a próféta) fia volt, Jeruzsálemben lakott, és Uzziás, Jóthám, Akház és Ezékiás király idején élt (Ésa 1:1). Elhívásánál egy angyal is közreműködött, aki profetikus üzenetet és küldetést adott át neki Uzziás király halálának évében (Ésa 6:1), körülbelül Kr. e. 740-ben. Tevékenysége kiterjedt egészen Manassé uralkodásáig. Könyvében (Ésa 37:37–38) megemlíti még Szanhérib halálát, és fia, Esárhaddon trónra lépését (Kr. e. 681). Valószínű, hogy ezt követően ő maga sem élt sokáig. A zsidó hagyomány szerint

a Manassé korabeli üldözések idején szétfűrészeltek.² Az Ésaías korabeli próféták – Júdában Míkeás, illetve Izraelben Hóseás – erről nem mondanak semmit, ahogyan arról sem, hogy Ésaías küzdött volna az igazáért vagy a jogaiért. Meghalt, és száját nem nyitotta meg.

Ésaías tehát Izrael történelmének egy meglehetősen viszontagságos korszakában élt. Az írások nem sokat beszélnek származásáról – felnőtt, mint egy vesszőszál. Megérte az északi királyság bukását (Kr. e. 722), és olyan királyok korában is megmaradt küldetése mellett, akik többet küzdöttek Isten ellen, mint mellette (legalábbis Akház és Manassé), míg végül levágták, mint egy állatot. Az 53. fejezet egyes szakaszai ráillenek. Korántsem meglepő, hogy az etióp erre a lehetőségre is gondolt. Az igeszakasz egyes részletei azonban valaki másra utaltak. *Az Írások részben ráillettek Ésaíasra, de nem róla szóltak.*

„...vagy más valakiről?”

Az etióp éppen Jeruzsálemből tartott hazafele, ahova imádkozni ment. Önmagában még ez a pusztaság tény is próféciák teljesebbé volt: „Szerecsenország hamar kinyújtja kezeit Istenhez” (Zsolt 68:32), Kús (Etiópia, Szerecsenország) folyóvizén túlról Isten imádói áldozatot hoznak és imádják Őt (Sof 3:10; Ésa 56:6–7). A Jeruzsálemben töltött idő alatt az etióp biztosan hallott Jézusról, életéről és haláláról, hiszen ezek köztudott dolgok voltak (Lk 24:18). Amióta ezek történtek, az apostolok prédikálásukkal nem egyszer felkavarták a várost, újra meg újra emlékeztetve az embereket Jézus halálára és feltámadására. Talán e hírek hallatán merült fel az etióp férfinak: „...vagy más valakiről?”

Filep, akit az angyal küldött és a Szentlélek vezetett, Ésaías könyve 53. fejezetéből kiindulva elmagyarázta az etióp férfinak a Jézusra mutató próféciákat, aki előtt egyre világosabbá vált, hogy az olvasottak „más valakiről” szólnak, aki szokatlan módon fogant meg (jelent meg a világban), akit megvetettek, és hol örültnek, hol ördögösek tartottak, akit elhagytak egy adott pillanatban még leghűségesebb követői is, gazdagok közé

**SZEMÉLYES
SZEREPELVALLÁS
LÁSZLÓ-VARGA
ZOLTÁN**

**FELÜLETESEN OLVASVA,
KÖNNYŰ A KÉRDÉS ELSŐ
RÉSZE BELELÁTNI
A KEZDŐ BIBLIAOLVASÓ
NAIVITÁSÁT. A KONTEX-
TUS AZONBAN RÁVILÁGÍT,
HOGY MŰVELT, KUTATÓ
EMBER LEHETETT.**

temették, majd feltámadt és mennybe ment. Ez volna az a „más valaki”?

Akárcsak Ésaiaát, Jézust is elhívták és felken-
ték a szolgálatra, amit Ő nem csupán állított (Lk
4:18,19), hanem tettekkel is igazolt. Érdekes mő-
don Keresztelő János az etióp férfi kérdéséhez ha-
sonló kérdést szegezett Jézusnak: „Te vagy-é az,
aki eljövendő vala, vagy mást várjunk?” (Lk 7:19)
Jézus erre nem válaszolt határozott igennel, sem
érvekkkel, hanem János tanítványaira bízta, hogy
számoljanak be a látottakról (Lk 7:22–23): a zsiná-
gógában Önmagára vonatkoztatott ismertetőjelek
(Lk 4:18–21; Ésa 61:1) tényleg jelen vannak Jézus
életében. Jánosnak többé nem voltak kételyei.

Emmaus felé haladva a két tanítvány hasonló
dolgokon tépelődött: amíg élt, hitték, hogy Ő az,
de miután meghalt... talán inkább mást várjanak?
„Pedig mi azt reméltük...” (Lk 24:21), de most? Az
emberi lélek legjobb ismerője e pillanatban az Írá-
sok felé terelte figyelmüket – akárcsak néhány év-
vel később Filep az etióp férfit – és rámutatott
arra, hogy nincs „más valaki”! Ő az!

Akárcsak Ésaiaás életének, a Jézusénak is van-
nak meghatározó pillanatai: elhívás Isten (az
Atya) jelenlétében, profetikus időben profetikus
üzenet, profetikus küldetés, amelyben angyalok
segítették. *Az Írások ráillettek, és Róla is szóltak!*

Mi, vagy valaki más?

Megjövendőt, profetikus töltettel megterhelt
időket élünk, akárcsak Ésaiaás vagy Filep. Ez már
régén nem bibliamagyarázat, hanem a múlt és je-
len eseményei által igazolt tény. A próféciák meg-
említik a mai kor isteni küldötteit is. A Jelenések
könyvének 10. fejezete például említ egy angyalt
(1. v.), amely egy küldöttre (8. v.) üzenetet bíz
(10. v.), és feladatot ruház rá (11. v.). A betelje-
sedés korára számos egyéb profetikus-történelmi
támpont rámutat, például a Jel 9:15 verse, amely
az Ottomán Birodalom bukását jövendöli meg,
és amely be is teljesedett 1840. augusztus 11-én.
Röviddel ezután teljesedett a 10. fejezet látomása
is, egészen pontosan 1844-ben.

Kiról van itt szó? Kiról ír János: „Magáról-é,
vagy más valakiról?” A 10. fejezet eseményeit
egyes szám első személyben jegyzi le, az esemény
ideje azonban János korához képest a távoli jövő-
ben van. Amin János keresztül megy, nem más,
mint egy próféta tett vagy próféta tapasztalat,
hasonló Ezékiel, Hóseás vagy akár Agabus tet-
teihez. Itt tehát újra „más valakiról” van szó – de
kiról?

E rövid tanulmány korlátaiból adódóan csu-
pán csak megemlíteni tudunk néhány olyan jelet,

amely segít a fenti kérdést megválaszolni. Jel 12:17
például megemlíti, hogy akik a 10. fejezet jőven-
döléseinek teljeseésekor megjelennek mint kül-
döttek, megőrzik Isten parancsolatait, és náluk
lesz a Jézus Krisztus bizonyágtétele. Két olyan
jel ez, amely együtt segít felismerni azokat, akiket
Isten az említett prófécia alapján elhív. Az első is-
mertető jel nem szorul különleges magyarázatra:
a Tízparancsolatról van szó. A második ismer-
tetőjel magyarázatát a Jel 19:10 verse adja meg:
„a Jézus bizonyágtétele a prófétaág lelke”. Nem
valamilyen könyvsorozatról vagy az egyházi iro-
dalom egy bizonyos részéről van szó (azok az ír-
ások ugyanis a lelki ajándékok jelenlétének a gyü-
mölcssei), hanem arról a különleges ajándékról,
amelyet Isten adott népének annak személyében,
akinek élete és az abban látható ismertetőjelek
igazolták isteni elhívását. A megváltás történe-
tében mindig is a Szentlélek jelenléte – legyen az
egyén vagy közösség – igazolta, hogy az elhívás
Istentől származik, és magán hordozza az Ő jóvá-
hagyását. Az elhívott nép üzenetét a 14. fejezet-
ben találjuk meg. Ezek után újra felmerül a kér-
dés: kiről mondja ezt a próféta (ezúttal az apos-
tol): rólunk, az advent népről, vagy más valakiról?
Az ismertetőjelek túl egyértelműek ahhoz, hogy
bizonytalan választ adjunk. A kérdésnek azonban
van egy személyes vonzata is, amelyet egyes szám
első személyben illik megfogalmaznunk: amikor
az Írás erről a népről beszél, rólam is beszél, vagy
valaki másról? *Én vagyok-e az, vagy valaki más?*

Ésaiaás, Jézus és sokan mások, még maga János
apostol is egy kétrészes választ adott a hozzájuk
intéztet hasonló kérdésekre: az ismertetőjelek és
az elvégzett munka együtt volt a válasz.

A Szentlélek munkája nem csupán egy által-
ános, az egyházban közösségi szinten végzett mun-
ka, hanem személyes, egyéni munka is, amely-
nek gyümölcssei felismerhetők a tagok életében.
„A növény fejlődik azáltal, hogy beépíti mindazt,
amit Isten rendelt élete fenntartására. Gyökereit
a földbe ereszt. Merít a napfényből, harmatból
és esőből. Magába szívja a levegő éltető kincseit.
Így kell a kereszténynek is a mennyeiekkal együt-
működve fejlődnie. Érezve tehetetlenségünket,
ragadjuk meg a mélyebb tapasztalatok szerzésére
kínáló alkalmakat! Miként a növény gyöke-
ret ereszt a talajban, nekünk is mélyen meg kell
gyökereznünk Krisztusban. Ahogyan a növény
magába szívja a napfényt, harmatot és esőt, mi is
tárjuk ki szívünket a Szentlélek előtt! A munkát
»nem erővel, sem hatalommal« kell végezni, »ha-
nem az én lelkemmel! azt mondja a Seregeknek
Ura« (Zak 4:6). Ha szívünkkel Krisztusra támasz-

ARRA HÍVATTUNK, HOGY MEGTEREMJÜK A LÉLEK GYÜMÖLCSEIT, ÉS KÖZVETÍTSÜK A RÁNK BÍZOTT PROFETIKUS ÜZENETET. ÉS NEM CSAK ÁLTALÁBAN A VÁLASZTOTT NÉP, HANEM MINDEGYIKÜNK SZEMÉLYESEN.

kodunk, akkor »eljö hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, amely megáztatja a földet«. Az »Igazság Napja«-ként kel fel nekünk, »és gyógyulás lesz az Ő szárnyai alatt«. »Virágozni« fogunk, »mint a liliom«. Megelevenedünk, »mint a búzamag«, és virágzunk, »mint a szőlőtő« (Hós 6:3; Mal 4:2; Hós 14:6, 8).³ Jézus Krisztusnak a hozzáállásunkban, magaviseletünkben, életmódunkban, az Ő akaratának az apostolok módjára alárendelt döntéseinkben megnyilvánuló jelleme mindennél inkább bizonyítani fogja, hogy az Írás *nem csupán rólunk szól, hanem ránk is illik!*

Az ismertetőjelek rövid áttekintése után foglalkozunk a küldetéssel is. Ellen White ezt mondja: „Ez az etiópiai férfi képviseli az emberiség nagy csoportját. Embereket, akiket olyan misszionáriusoknak kell tanítaniuk, mint amilyen Filep is volt, aki hallgat Isten szavára, és odamegy, ahová küldi. Sokan olvassák a Szentírást, de nem fogják fel igazi értelmét. Férfiak és nők mindenféle vágyakozva tekintenek az ég felé; imák, könnyek és kérdések fakadnak fel azon emberek lelkéből, akik világosság, kegyelem és Szentlélek után áhítoznak. Sokan állnak Isten országának küszöbén, és csak arra várnak, hogy oda begyűjtessenek.”⁴ A mai világ sóhajtozik és nyög, várván Isten ezen

fainak megjelenését (Rm 8:19). Arra hívattunk, hogy megteremjük a Lélek gyümölcseit, és közvetítsük a ránk bízott profetikus üzenetet. És nem csak általában a választott nép, hanem mindegyikünk személyesen. Az Írás rólunk beszél, de amit mond, az ránk illik-e? *Ki az, akiről az Írás beszél: én, vagy valaki más?* ■

László-Varga Zoltán, lelkipásztor, az Észak-erdélyi Egyházterület Szombatskola Osztályának igazgatója

1. *Haftára* (tbssz. *haftárak*) – az ószövetségi próféták írásai-ból kiválogatott igeszakaszok, amelyeket szombatonként a zsinagógában olvasnak fel az istentisztelet végén. Habár az Ószövetség maszoréta szövegét teljes egészében haftárakra (szakaszokra) osztották, az Ószövetségnek csupán egyes részeit olvasták fel az év során. Érdekes és máig tisztázatlan okok miatt többek között Ésaías könyve 53. fejezete is kimaradt ezen igeszakaszok közül.

2. Az említett eseményt *A próféták élete* című apokrif történelmi iratban találjuk, amelyre – egyes bibliakutatók szerint – a Zsid 11:37 verse is utal: *Ésaías vértanúsága* című fejezet 5.1–14. Ezt találjuk számos bibliakommentárban (pl. *Seventh-Day Adventist Bible Commentary*, 7. köt., 478. o.), illetve Ellen G. White írásaiban: *Próféták és királyok*, 382. o. (eredetiben).

3. Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 66. o. (eredetiben).

4. Ellen G. White: *Az apostolok története*, 109. o. (eredetiben).

ÖSSZEHÍVÁS

A Dél-erdélyi Egyházterület Végrehajtó Bizottsága 2020. július 14-én meghozott 173/25-ös határozata alapján meghirdeti a Dél-erdélyi Egyházterület Rendkívüli Közgyűlésének összehívását 2020. szeptember 27-ére, 9 órai kezdettel. Helyszín: Marosvásárhely, IMPERIAL INN szálloda, Dózsa György út, 231. szám.

Számolnunk kell azzal, hogy a koronavírus okozta járvány miatt a közgyűlések szervezésének és megtartásának feltételei változhatnak. Ha a közegészségügyi helyzet romlása vagy egyéb tényezők miatt képtelenek leszünk a fentebb említett helyszínen lebonyolítani a találkozót, a Dél-erdélyi Egyházterület Rendkívüli Közgyűlését Méhkerten (Stupini), az Adventista Oktatási Központban, a Merilor utca 2. szám alatt fogjuk megtartani, a már közölt időpontban. Az esemény előtt pár nappal az adventist.ro és az adventistsud.ro honlapokon tájékoztatjuk az érintetteket a pontos helyszínrre vonatkozóan.

A különleges járványügyi helyzetre való tekintettel megkérjük a küldötteket, hogy mielőtt elindulnának, informálódjanak a Közgyűlés helyszínét illetően, és tartsák tiszteltben a nagygyűlések lebonyolításának feltételeit szabályozó rendeleteket.

Gabriel Ban, elnök / Tamási Károly, titkár

A NAGY ÁTVERÉS

TÖRTÉNELEMFILÓZÓFIAI MAGYARÁZAT, A NAGY KÜZDELEM MAGYARÁZATA

– A „COVID19”-EPIZÓD

A Nagy Bábmester most készíti elő laboratóriumában a nagy átverést. Sokan, nagyon sokan már a csapdájába estek. Hol egyik szélsőséget, hol a másikat kiáltják ki vétkesnek. És így telik el fölöttünk az idő, miközben mi még mindig nem nyertük el a szabadulást. „Elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg!” (Jer 8:20). Ez a fajta érvelési mód örökmozgóként tűnik fel újból és újból. Szélsőjobb fel – szélsőbal le (lásd a Boogallo versus antifa-mozgalmakat az Egyesült Államokban). Igazat kell adnunk Hegelnek, az idealista filozófusnak, aki kidolgozta az érvelési filozófia három fázisát: tézis – antitézis – szintézis.

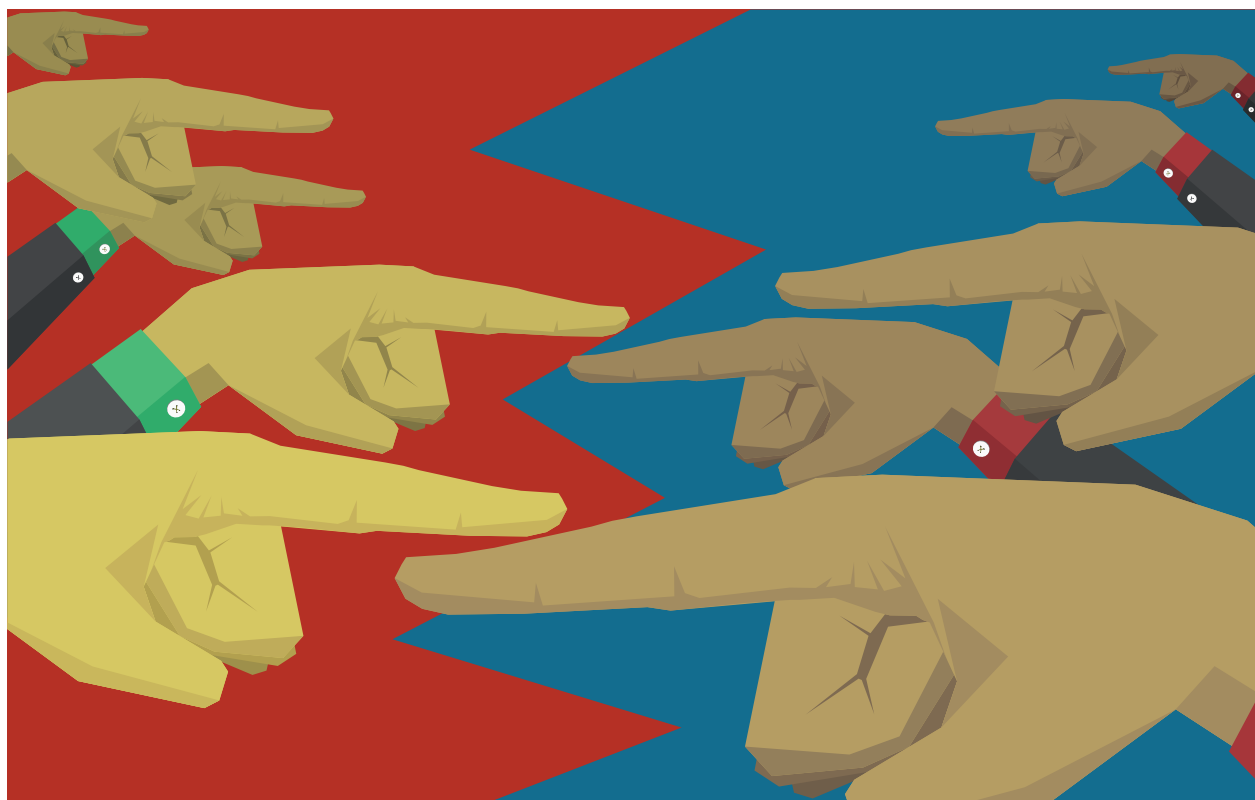
Napjainkban számos tézis kering: Kína előretörése, a Kelet összeesküvései, a wuháni laboratóriumok, a fasiszta Donald Trump, az orosz trollok, Oroszország acsarkodása, a manipuláció és a ha-

zugság, a humánus kommunizmus (a baloldal), az antifasiszta és az oltásellenes mozgalmak, stb.

Jogi szempontból az apartheid rendszer vérárán el lett törölve, a valóságban azonban igenis aktív. *Robben Island* újból készen áll egy *Nelson Mandela-ügyre*. A faji szegregáció egyre hangsúlyozottabb a hivatalos nyilatkozatok szintjén egyelőre szalonképes modern világunkban. A való életben azonban tanúi voltunk az afroamerikai George Floyd megrendítő halálának. Dél-Afrikától Amerikáig, Kelettől Nyugatig hamvaiból éled újjá a faji megkülönböztetés, és a letűnt korszaknak hitt faji fehér felsőbbrendűség.

Antitézisek: Egyesült Államok, Nyugat, oltásellenesség, Bill Gates és Társai, európai autokráciák (Putyin, Orbán), népességcsökkentés, a Kelet ellen irányuló nyugati összeesküvések, a Kelet gazdagságára áhítózó jenkik, kapitalizmus, új vi-

NAPJAINKBAN
SZÁMOS TÉZIS
KERING: KÍNA
ELŐRETÖRÉSE,
A KELET ÖSSZE-
ESKÜVÉSEI,
A WUHÁNI
LABORATÓRIU-
MOK, A FASISZTA
DONALD TRUMP,
AZ OROSZ
TROLLOK,
OROSZORSZÁG
ACSARKODÁSA,
A MANIPULÁCIÓ
ÉS A HAZUGSÁG,
A HUMÁNUS
KOMMUNIZMUS
(A BALOLDAL),
AZ ANTIFASISZTA
ÉS AZ OLTÁS-
ELLENES MOZ-
GALMAK, STB.

lágrend, stb. Nem tagadom, hogy némely érvelésnek van szemernyi igazságalapja is, és olyan is van, amely többnyire igaz. De hol helyezkedtek el ti? Az átverés bal vagy jobb oldalán? A választól és a választástól függetlenül egy igencsak kockázatot jelentő területen. Adódik a kérdés: ki képviseli a szintézist az egymásnak feszülő két pólus között? Jelen pillanatban, és az elkövetkező években is, a Vatikán minősül majd a leghívatottabbnak közbenjárni a szédületes iramban elharapódzó konfliktusok rendezésében. A világ bele fog fáradni az igazság keresésébe és „megismerésébe”. Az egyre hevesebb küzdelemben az embereknek elégük lesz a feszült idegekből, ezért csak egyetlen igazságot fognak prioritásként kezelni: a sarkai-ból kimozdult világ lecsendesítését. A posztmodern és posztigazság világában a bibliai igazságnak már amúgy sincs értéke, ezért az elhanyagolható mennyiségek területére lesz visszaszorítva. A világnak sürgősen fellélegzésre, pihenőre van szüksége. A feszültségek oldásával megpróbálkoznak majd különböző államok/világforumok is, de nem túl nagy sikerrel, mivel a Vatikán „rendelkezik” azzal, amivel az államok nem: a függőleges elhívással. A Vatikán a „Vox Domini”, hiszen isteni elhívást tulajdonít magának. Az egész világot érintő konfliktusok rendezésében szükség van egy olyan tekintélyre, amely túlmutat a nézeteltérések vízszintes síkján. Jusson eszünkbe, hogy a királyok egészen a középkorig „Jézus Krisztus, a királyok Királya” nevében írták alá a levelezéseiket és a rendeleteiket. Ki is tulajdonképpen a „Vicarius Filii Dei”, a Krisztus helytartója? Ki az, aki azt állítja magáról, hogy ő a Pontifex Maximus – az ég és föld közötti hidak építője?

Bűnbak kerestetik: nyugati vagy keleti, csődbe ment államforma, a hanyatlóban – vagy egyesek szerint az agyhalál állapotában – levő kapitalizmus, az antifasiszta kommunizmus, szélsőségek jobb vagy baloldalon, COVID19, oltás, Bill Gates, stb. Nem tudom pontosan, hogy a nagy csaló milyen sikereket fog elérni a laboratóriumában, viszont sikerrel fog járni, mert megengedik neki. Nem vagyunk sem az összeesküvés elméletek hívei, sem államellenes lázadók! Ellenkezőleg! Nem szenvedünk üldözési mániában sem, azonban minket is be fog darálni a nagy lecsendesítési átverés. Akkor újból találunk majd bűnbakot, pontosan úgy, mint Jézus idejében. Újból álnok egység alakul majd ki a jobb- és baloldali szélsőségek között, akik különben zsigerből gyűlölik egymást, és a „mérkőzés” után ismét egymás ellen fordulnak. Heródes újból kezdet ráz majd Pilátussal! A bűnbakkal szembeni gyűlölet fogja őket összehozni.

Kedves barátaim, a következőket javaslom: ne pazaroljátok szíveteket, érzelmeiteket és értékes időtöket a nagy átverésre. A lehető legkevesebb híradót nézzetek, ne vigyétek túlzásba a sajtó olvasását, és különösen a közösségi oldalak ellenőrizhetetlen hírözöneitől tartsátok távol magotokat. Ezzel nem azt mondom, hogy forduljatok el a közösségi médiától. Nem! Olyan bibliai bizonyosságokat hirdessetek, amelyek kiállták az idő és a hitelesség próbáját! A teljes mértékben félrevezető elméletek mögött a Nagy Összeesküvő áll, aki mindig is kedvelte az átverést. A nagy összeesküvés még a mennyben kezdődött el Lucifer és Mihály fejedelem nagy küzdelmével, és napjainkban is folytatódik. Lucifer, a világosság és igazság angyala lett Sátán, az Ördög, a hazug ellenség, aki tökéletesítette összeesküvés arzenálját. Ő kelti a vizsályt (görögül „zizanon” – aminek egyik jelentése: *konkoly*). „De mikor az emberek alusznak vala, eljőve az ő ellensége, és konkolyt vete a búza közé, és elméne” (Mt 13:25).

Feltevődik a kérdés, hogy vajon hány ember rendelkezik kiegyensúlyozott ítélőképeséggel a napjainkban zajló események láttán. Mintha a kritikus jó érzés nem is létezett volna a földön, s a pandémia alatt végleg felfüggesztésre került. A Biblia szerint következnek majd súlyosabb események is, amelyek látva az emberek elhalnak a félelem miatt (Lk 21:26). Ha egy láthatatlan kórokozónak sikerült kiirtania belőlünk minden bizonyosságot, hogyan fogunk reagálni, amikor a csapások „kórokozói” özönlének majd ránk egymás után? Ezekben a napokban az érzelmek irányítják a világot, vagy az elnöki paloták emelvényeiről, vagy az ellenséges vezetőket megdönteni akaró jobb- vagy baloldali tömegek részéről. Mindenki vádol mindenkit. A démonizálás tiszteletreméltó rangot kapott, és olyan méreteket ölt, mint a középkorban. Ez már egy művészi rangra emelt, gyakorlati műhiba.

Ugye, hogy ismerősen hangzik? Hitszemetekkel tekintsetek túl a szintéren, mely minden erőket igyekszik elvonni. Álvitákat vetettek be a küzdelemben, de ti ne rohanjatok a küzdőtérre! Ennek nem lesz jó vége! Gyertek, használjuk fel másképp ezt az időszakot. Fejlesszünk ki szép jellemeket! ■

A BIZONYOSSÁG NYOMÁBAN DANIEL NIȚULESCU

EZEKBE A NAPOKBAN AZ ÉRZELMEK IRÁNYÍTJÁK A VILÁGOT, VAGY AZ ELNÖKI PALOTÁK EMLÉVÉNYEIRŐL, VAGY AZ ELLENSÉGES VEZETŐKET MEGDÖNTENI AKARÓ JOBB- VAGY BALOLDALI TÖMEGEK RÉSZÉRŐL.

Daniel Nițulescu, a történelemtudományok doktora, a Munténiai Egyházközség Külmisziós Osztályának igazgatója

VIZET ADÓ KŐSZIKLA

JÉZUS KRISZTUSTÓL KAPOTT ÖRÖK ÉLET

Röviddel Egyiptomból való kivonulásuk után Izrael fiai megérkeztek Refidimbe, de mivel ott nem találtak ivóvizet, Mózes ellen lázadtak. Az Úr utasította szolgáját, hogy fogja a botját, amellyel kettéválasztotta a Nílus vizét, és sújtson azzal a Hóreb sziklájára. Így is történt, és a sziklából víz fakadt a nép és az állatok számára (lásd 2Móz 17:1-7).

Negyven évvel később hasonló helyzet alakult ki Czin pusztájában, ahol a vízhiány miatt a nép ismét a vezetői ellen fordult. Ekkor azonban az Úr a korábbiól eltérő utasítást adott Mózesnek: „Vedd ezt a vesszőt, és gyűjtsd össze a gyülekezetet te és Áron, a te atyádfia, és szóljatok im e kősziklának az ő szemeik előtt, hogy adjon vizet; és fakassz vizet nekik e kősziklából, és adj inni a gyülekezetnek és az ő barmaiknak” (4Móz 20:8).

A parancs így szólt: vegye magához a botot – de csak vegye magához! –, és szóljon a sziklához. A szöveg azonban folytatódik: „Vevé azért Mózes azt a vesszőt az Úrnak színe elől, amint parancsolta vala néki. És összegyűjték Mózes és Áron a gyülekezetet a kőszikla elé, és monda nekik: Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e kősziklából fakasszunk-e néktek vizet? És felemelé Mózes az ő kezét, és megüté a kősziklát az ő vesszejével két ízben; és sok víz ömle ki, és ivék a gyülekezet és az ő barmai” (9–11. v.).

A düh, a szikla megütése, a kétely szavai, a „fakasszunk-e néktek” kifejezéssel önmagára való utalás, amivel Istent teljesen kihagyta a történetből – ha összeadjuk ezeket az elemeket, tisztán előtűnik Mózes és Áron vétke.

Mi arra számítottunk volna, hogy nem fakad víz a sziklából, mivel Mózes és Áron nem jártak el Isten utasításai szerint. A víz azonban ömlött, és „ivék a gyülekezet és az ő barmai”. Milyen irgalmas az Úr! A víz létszükséglet volt. Isten nem engedhette meg, hogy az emberek és az állatok tovább szenvedjenek két ember vétke miatt. Helytelen magatartásuk, eljárásuk, szavaik és hanghordozásuk ellenére az Úr engedékeny volt, és megadta a szükséges vizet. A csoda megtörtént, de nem csökkentette és nem is igazolta az elkövetett vétket. A két vezető vétke ellenére Isten megelégtette az embereket és az állatokat.

Olyan könnyű vádolni a vezető testvérpárt. Akár utalhatunk is bizonyos – igaz, később írt – szövegekre:

– „Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja” (Jak 1:20).

– „Szűnj meg a haragtól, hagyj el heveskedésedet; ne bosszankodjál, csak rosszra vinne!” (Zsolt 37:8).

Vagyis, Mózes és Áron, uralkodjatok magatokon, nyugodjatok meg, mert példát kell adnotok a népnek! Hogy merészelték másokat dorgálni, miközben ti sem álltok a helyzet magaslatán?

Mériba vizeinél Mózes nem volt a régi Mózes. Nem így ismertük őt. Nem volt az az ember, akiről fel van jegyezve: „Az az ember pedig, Mózes, igen szelíd vala, minden embernél inkább, akik e föld színén vannak” (4Móz 12:3). Ha összeadjuk Mózes 40 év alatt tanúsított türelmét és szelídségét, nem találunk hozzá hasonló embert, talán az egész történelemben sem. Csupán Jézus múlta őt felül, aki ezt mondta magáról: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok” (Mt 11:29).

Engedjétek meg nekem, hogy elmondjam: én a legjobb esetben is már rég felmondtam volna. Csakhogy ő Mózes volt, és nem olyan volt, mint én. Képes volt megállni több száz, több ezer kihívás és fenyegetés ellenére. De most már elfáradt. Isten el tudott volna tekinteni a kirohanásától, viszont az nem lett volna helyes. Nem nézhette el a vezetőktől azt, amit elnézett az egyszerű emberektől. Jézus mondta: „És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bíztak, többet kívánnak tőle” (Lk 12:48).

Ha az Úr elnézte volna Mózes és Áron kirohanását, a nép hamis leckét kapott volna. Lehet, hogy fel is lázadtak volna. Helytelen képet alkottak volna Istenről, azt hitték volna, hogy részrehajló: csak őket bünteti meg, miközben elnézi saját „embereinek” vétkeit. Istennek ezért kellett határozottan fellépnie Ádám és Éva esetében is: ki kellett űznie őket Édenből! A Méribánál megesett kudarc miatt a két vezető (de különösen Mózes), akinek oly hosszú ideig kellett elviselnie a nehézségeket, és aki felkészítette a népet arra, hogy belépjen az ígéret földjére, nem léphetett be az új hazába.

MILYEN IRGALMAS AZ ÚR! A VÍZ LÉTSZÜKSÉGLET VOLT. ISTEN NEM ENGEDHETTE MEG, HOGY AZ EMBEREK ÉS AZ ÁLLATOK TOVÁBB SZENVEDJENEK KÉT EMBER VÉTKE MIATT. HELYTELEN MAGATARTÁSUK, ELJÁRÁSUK, SZAVAIK ÉS HANGHORDOZÁSUK ELLENÉRE AZ ÚR ENGEDÉKENY VOLT, ÉS MEGADTA A SZÜKSÉGES VIZET.

A náluk sokkal vétkesebbek befogadást nyertek, és uralmuk alá hajthatták az országot, de ők nem. Az intézkedés súlyos, de szükséges volt: „Kétségtelen igazságossága és hűsége sem volt elegendő ahhoz Mózesnek, hogy elfordítsa magáról bűne megtorlását. Isten megbocsátotta a nép nagyobb vétkeit, de nem kezelhette úgy a vezetőket bűneiket, mint azokat, akiket éppen ők vezettek. Mózeset minden más földön élő embernél jobban tisztelte és becsülte Isten. A dicsőségét is kijelen-

tette néki, és törvényeit is Mózes útján közölte Izraellel. Az a tény azonban, hogy Mózes ilyen nagy világossággal és ismerettel rendelkezett, csak még súlyosabbá tette bűnét. A múltban gyakorolt hűség nem engeszteli meg Istent egyetlen egy bűnös cselekedetért sem. Isten minél nagyobb világossággal és kiváltsággal ajándékozik meg valakit, annak annál nagyobb a felelőssége, annál súlyosabbak a kudarcai és fájdalmasabbak a büntetései” (Ellen G. White, *Pátriárkák és próféták*, 420. o.).

Ez volt Mózes vétké: fogta a botját, és összegyűjtötte az izraelitákat, de ahelyett, hogy a sziklához szólt volna, ő az izraelitákhoz fordult haraggal, és nem Isten hatalmáról beszélt, hanem a saját és az Áron hatalmáról, majd megütötte a sziklát, amivel egy jelképet rontott meg. A sziklát, Krisztus keresztalálának jelképét korábban már egyszer megütötte a bottal, de most nem megütnie, hanem beszélnie kellett volna ahhoz.

„Mózes elhamarkodott cselekedetével elvette annak a tanításnak az erejét, amelyet Isten szándékozott adni a népnek. A kőszikla, amely Krisztus jelképe volt, egyszer lett megütve, mint ahogy Krisztus is egyszer lett megáldozva. Másodszor csak szólni kellett volna a sziklához, mint ahogy nekünk csak kérni kell az áldásokat Jézus nevében. A kőszikla másodszori megütésével Krisztus szép jelképének jelentőségét törték szét” (uo. 418. o.).

Mit tanulhatunk ebből? Nem kell újból keresztre szegeznünk az Üdvözítőt (lásd Zsid 6:6); hiszen „Krisztus is egyszer megáldoztatott” (Zsid 9:28) – és most már elég csak szólnunk, beszélnünk a lelki Kősziklához (lásd 1Kor 10:40), hogy bőséggel részesülhessünk a felkínált örök élet vizében (Jn 4:14). Szóljunk a Kősziklához, aki Krisztus, és örök szabadulás lesz a részünk. Ámen! ■

Stefan Radu,
nyugdíjas lelképásztor,
a hittudományok doktora

A CSORBÍTATLAN SZIMBÓLUM STEFAN RADU

**NEM KELL ÚJBÓL
KERESZTRE SZEGEZNÜNK
AZ ÜDVÖZÍTŐT, HISZEN
„KRISZTUS IS EGYSZER
MEGÁLDOZTATOTT”, ÉS
MOST MÁR ELÉG CSAK
SZÓLNUNK, BESZÉLNÜNK
A LEELKI KŐSZIKLÁHOZ.**

A REMÉNY ÖNKÉNTESEI (II)

KEZDETÉT VETTE A BIZONYÁGTEVÉS SZÉP TÖRTÉNETE A BÖRTÖNBEN, AMELY 1992 ÉS 1996 KÖZÖTT ZAJLOTT. KETTES CSOPORTOKBAN LÉPTÜNK BE A FEGYHÁZ 6 KÖRLETÉBE: 4 FÉRFIAK, 1 NŐK ÉS 1 KISKORÚAK SZÁMÁRA ELKÜLÖNÍTETT KÖRLETBE. A „MIT MOND A BIBLIA” C. TANULMÁNYSOROZATOT HASZNÁLTUK, MELLETTE PEDIG KÖTETLEN BESZÉLGETÉSEKET FOLYTATTUNK A FOGVATARTOTTAKKAL.

Kezdetben... Isten...” – így kezdődik világunk írott történelme. A Teremtő Isten szeretetből alkotta világunkat és az embert, a teremtés koronáját. Amikor megjelent a bűn, és az ember elbukott, Isten gyakorlatba ültette a megváltási tervet, melynek végcélja helyreállítani a világegyetemben az erkölcsi rendet, eltörölni a bűnt, megalapítani Isten örök országát, rehabilitálni Istent a világegyetem előtt, és az ellenséget örökre eltörölni.

Az emberiség megváltásának története sokkal kisebb léptékben is megírható egy az emberek számára jelentéktelennek tűnő történetben, ami azonban nagyon fontos Isten számára. Úgy történt, hogy „kezdetben” Isten az Ő bölcsességében lehetővé tette, hogy egy jóakaró úriember, aki szeretettel viszonyult embertársai iránt, felvett az autójába egy 22 éves, útszélén stoppoló fiatalembert, és miután megismerkedtek, adott neki ajánlékba egy *Jézushoz vezető út* című könyvecskét. A fiatalember még aznap elolvasta az első három fejezetet, és szívét megnyitotta Isten előtt: elfogadta Jézus Krisztust személyes Megváltójának és Urának. A fiatalember élettörténete azzal kezdődik, hogy megkéri a barátnője kezét, ám azt a feltételt állítja a lány elé, hogy együtt kell járniuk Jézussal az úton. Fél év múltán szövetséget kötnek az Úrral, és így indulnak el az akadályok és örömek: a szolgálat útján.

Többféle szolgálatot végeztek: könyvevangelizálás, családi és szombatiszkolai tanulmányozások, istentiszteletek egy katonai légi-támaszponton. Majd következett a Konstanca megyei Poarta Albă fegyházban vállalt szolgálatteljesítés.

A fokozottan szigorított börtönben végzett önkéntes munkát Benu Mărgărit lelkipásztor kezdte úttörőként, és a környékről önkéntesek csatlakoztak hozzá: Cornel Drăguș, Doina Drăguș, Costel Acatrinei, Voinea Laurențiu, Alexandru testvér, Păun lelkész, Bartolomeu Pavel Medgidiáról, Brânzei Constatin Konstancáról, Banu Daniel Nicolae Bălcescu helységéből, Nicu Jarnea Fetești-ről és más közeli munkatársak, akik így együtt egy tizenkét fős csapatot alkottak, pont mint a tanítványok.

Így vette kezdetét a bizonyágtétevés szép története a börtönben, amely 1992 és 1996 között zajlott. Kettes csoportokban léptünk be a fegyház

6 körletébe: 4 férfiak, 1 nő és egy kiskorúak számára elkülönített körletbe. A „Mit mond a Biblia” c. tanulmányorozatot használtuk, mellette pedig kötetlen beszélgetéseket folytattunk a fogvatartottakkal. Egyenesen a cellákba jártunk be, a fogvatartottak a háromszintes ágyakról hallgatták Isten Igéjét.

1993. november 9-én alakult meg Bukarestben a Humanitárius Börtönszolgálat. Akkori elnöke Lucian Cristescu, titkára pedig Nicu Butoi lelkipásztor volt. Az eseménynek tiszteletbeli meghívottjai is voltak: Richard Blair testvér az Egyesült Államokból, egy volt fogvatartott és az amerikai börtönszolgálat egyik elöljárója, valamint Ioan Chiș, az Országos Börtönigazgatóság parancsnoka.

1996-ban, Emil Constantinescu államfő idején betiltották a civilek belépését a börtönökbe, csak a lelkipásztoroknak engedélyezték a belépést, azt is ritkán, néhány év múlva azonban újra szolgálatba állhattak az önkénteseink. Ennek köszönhetően 2007-ben a Fetești-en élő Nicu Jarnea testvér bejelentette, hogy önkénteseket toboroz a Humanitárius Börtönszolgálathoz. Az „ifjú katona” most már sokkal több tapasztalattal és keresztény érettséggel indult munkába önkéntes társaival: Nelu Nicolae (Borcea), Mocanu Claudia (Movila), Magda (Perișoru), Gabriel Stoica (Movila), Flori Constandache, Gabi és Nelu Mitea (Borcea). Mások is csatlakoztak hozzájuk. A 16 aktív önkéntesből alakultak ki azok a 2-3 fős csapatok, amelyek 3 különböző munkaponton tevékenykedtek: a fokozottan szigorított 6-os, később pedig a 4-es körleten, a Poarta Albă-i börtönkórházban és a Valul lui Traian községben működő külső egységben.

Néhány év intenzív szolgálat következett 2007 és 2013 között, mely idő alatt különféle programjaink voltak: bibliatanulmányozás, egészségügyi és illetan-nevelés, valamint zenés programok. 2011 decemberében 6 fogvatartott keresztelkedett meg a börtönben: Vasile Pleșcan, Florea Florin, Petre Dumitru, Ioan George Adrian, Tudoran Marin, valamint Ciubotărașu Ștefan. Őket Robert Georgescu lelkipásztor keresztelte meg, és a konstancai Viile Noi gyülekezet fogadta tagjai közé. Mindeniküknek megvolt a saját életútja és hite Jézus Krisztusban, most azonban csupán egyikük-ről szeretnék beszélni. A neve Florea Florin.

Az úriemberként viselkedő, ápolt, visszahúzó és kissé szégyellős, de nyugodt tekintetű férfi minden héten részt vett a találkozóikon. Miután többször is átvettük a bibliatanulmányokat, a területi vezetőink elhatározták, hogy 2 csoportban fogunk dolgozni: az egyik csoport a már haladónak számító 6 fogollyal tanulmányozza a Hitalapelveket, a másik csoport pedig, amely nagyjából 12 személyt számlált, a „Mit mond a Biblia” tanulmányorozatot veszi át. Florin a keresztségi felkészítőre járt, viszont volt egy nagy lelki problémája. Már 3 éve volt börtönben, és semmit sem tudott a feleségéről és a lányáról. A felesége elvált tőle, de Florin szerette volna, hogy legalább néhány sort írjon neki a lánya, Veronica. A Humanitárius Börtönszolgálat ifjú önkéntese meghívta a Munténiai Egyházterület börtönszolgálatos koordinátorát, Bogdan Plătică testvért, hogy együtt látogassák meg Florin családját. Megtalálták a feleséget és a lányt, közölték velük a családapa jó kívánságait, elmondták, hogy Florin át akarja adni az életét Krisztusnak, és azt is, hogy várja Veronica levelét. Bár nem ígérte meg, hogy írni fog, a lány mégis rövid időn belül küldött egy levelet az édesapjának, ami nagy örömet szerzett Florinnak. Szövetséget kötött Krisztussal, aztán a következő évben áthelyezték egy másik börtönbe.

Florin Sloboziára került, ott ismerkedett meg Rubinescu Sorin testvérrrel, és a többi helyi önkéntessel, akik igencsak értékelték nyugodt, hűséges, egyszerű és rendszerető természetét. Később Tulcea-ra került, onnan pedig a Giurgiu városában levő börtönbe helyezték át. Jelenleg is ott tartják fogva. Példás magatartásával a börtön vezetőségnek bizalmába férkőzött, s így kijárhat az egyik városi gyárba dolgozni. Isten segítségével 2020 őszén feltételelesen szabadlábra kerülhet. Odahaza 82 éves édesanyja és 83 éves édesapja, valamint egy megművelhető hatalmas kert várja őt.

Jézus Krisztus szereti Florint. Vele volt élete legsötétebb időszakában, megbocsátó békéjében részesítette, és érett keresztténnyé változtatta. Most azonban újabb kihívás elé kell néznie: mi lesz vele szabadulása után? Talál-e munkát, egyesülhet-e újra a családjával, fog-e szolgálni az Úrnak a közönségben, ahová visszatér? Bízva abban, hogy élete – ahogyan a mi életünk is – biztonságban van Krisztus kezében, alázattal borulunk le, és hálát adunk az Úr végtelen ajándékaiért, amelyeket mindannyiunknak megad, ha az Ő tanítványai maradunk.

Áldott legyen az Úr ezért a történetért, amelyben láthattuk, hogy kész megváltani lelkeket a világ legsötétebb zugaiból, a börtönökből is, és a bűn legnagyobb fertőjéből hozza ki őket, hogy

élő kövekként beépítse őket a mennyei Templomba. Mivel ilyen hatalmas Istenünk van, Aki igazgatja a világ történelmét, és – ha megengedjük – személyes élettörténetünket is, mély hálával, reménységgel és nyugodtan tekinthetünk a jövőbe: „Jól vagyon jó és hű szolga... mert fogoly voltam, és eljöttél hozzám... menj be a te Uradnak örömebe.”

Dicsőség Istennek! Ámen! ■

Ionel Tănase, az „ifjú katona”,
a Humanitárius Börtönszolgálat önkéntese

„La început Dumnezeu — „asa incepe istoria scrisa
in Biblie a lumii noastre. Dumnezeu-Creatorul a facut,
din dragoste, lumea noastra si omul: capodopera creatiei.
Astazi colind a aparut problema pacatului si omul a cazut,
Dumnezeu a pus in aplicare Planul de Tabor, care avea
ca finalitate restaurarea ordinii morale in Univers prin
eradicarea pacatului si Intinerarea „Imparatiei” vesnice
a lui Dumnezeu. Dumnezeu avea sa fie reabilitat in
fapti Intregului Univers, iar vrajmasul nimicit ptr. vesnicie.
La o scara mult mai mica, aceasta istorie a relatarii
neamului omenesc, poate fi scrisa ^{intr-o} istoria mai ^{realista},
dar la fel de importanta pentru Dumnezeu. Astfel ca:
o La inceput, Dumnezeu a facut — posibil in providenta
Sa Intreaga ca un domn binevoitor, cu multa dragoste
de oferit oamenilor, a luat un tanar de 22 de ani (la
ocazie) in masina dânsului si dupa ce s-au imprietit
i-a dat in dar o carticica de buzunar: Calea catre Hristos.
Tanarul a citit in ziua aceea primele trei capitole si
asa... Dumnezeu a facut o cale in inima lui: ISUS HRISTOS,
a fost primit ca domn si Abolitor personal. Istoria
viata Abolurului a inceput cu o cenere in casa din fr.
prietaria lui, cu conditia de a merge impreuna pe calea
lui ISUS. La o junceata de ani sau predat lui Dumnezeu
prin ~~amand~~ in legamant si a inceput derularea unei vieti
cu suficiente obstacole si impliniri: viata de slujire.
Printre alte directii de slujire: cum ar fi: capodraj,
suta biblice in camin, Scaala de Sabat si servicia in
avizata militara, a inceput si slujirea in Pentecostarul

KÜLSŐ ÉS BELSŐ INDÍTTATÁS

LÁTHATÓ ÉS LÁTHATATLAN VEZETÉS

Ha összehasonlítjuk Izrael népének egyiptomi kivonulását a babiloni fogságból való szabadulásával, nyilvánvalóvá válnak a különbségek. Az előbbi magasztos, látványos volt, mivel Isten számos csodát tett népe szabadulása érdekében, az utóbbit azonban egyetlen látható csoda sem kísérte. Nem történtek az Egyiptomot sújtó csapásokhoz, vagy a Vörös-tenger csodálatos átkeléséhez hasonló csodák, felhő- vagy tűzoszlop sem volt jelen, és égi manna sem hullott. Vajon miért? Talán nem lett volna hasznos Izrael és a pogány népek számára a csodák legalább ugyanolyan szintű megisméltődése, részint azért, hogy megerősítse a héberék bizonyosságát, hogy ők Isten választott népe, részint pedig azért, hogy a pogányok előtt bizonyítást nyerjen, ki az igaz Isten?

Azonban egy alaposabb elemzés arra a meggyőződésre vezet, hogy ez a különbség hasonló

ahhoz, amely megmutatkozott Salamon templomának dicsősége és a Zorobábel által újjáépített templom egyszerűsége között. Fel van jegyezve, hogy az idősebbek, akik még látták a Salamon által épített dicsőséges templomot, és megérték a sokkal egyszerűbb templom újjáépítését, bánatukban sírásra fakadtak. Aggeus próféta azonban vigasztalta és arról biztosította őket, hogy a második ház dicsősége felülmúlja majd az első dicsőségét: „Nagy sokan pedig a papok és a léviták és a családfők közül, a vének, akik látták vala az első házat, mikor alapot vetnek vala most e háznak az ő szemük előtt, nagy fennszóval sírnak vala” (Ezsdr 3:12). „Ki van még életben köztetek, aki látta ezt a házat az ő első dicsőségében? És milyenek látjátok ti most ezt? Avagy olyan-e ez a ti szemetekben, mintha semmi volna?” (Agg 2:3). „Nagyobb lészen e második háznak dicsősége az elsőnél, azt mondja a Seregeknek Ura, és e helyen adok békességet, azt mondja a Seregeknek Ura” (Agg 2:9).

A nagyobb dicsőséget nem emberi szemmel látható elemek adták, nem a méretek, nem az arany és nem a cédrus, hanem az a tény, hogy a második Házat néhány alkalommal maga Jézus Krisztus is meglátogatta!

A két kivonulás közötti különbségeket pontosan ezért bibliai értékek szempontjából kell megközelíteni, és akkor megértjük, hogy minőségi különbségről van szó, mely lelki és pedagógiai szempontok alapján nyilvánvalóan a babiloni kivonulás javára dől el.

Izrael népének kivezetését Egyiptomból a Biblia a „kézen fogva” jelzővel illeti: „Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izrael házával és a Júda házával. Nem ama szövetség szerint, amelyet az ő atyáikkal kötöttem az napon, amelyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földéből” (Jer 31:31-32).

Ez a vezetési forma sejteti Izrael népének gyermeki státuszát (lelki felnőttkorúságuk hiányát), ami külső vezetést igényelt. A gyermeket kézen kell fogni.

Ezek után következik egy felsőbbrendű vezetési forma bemutatása: „Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izrael házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívébe írom be, és Istenüké leszek, ők pedig népemé lesznek” (Jer 31:33). Ez egy belülről jövő vezetési forma, ami elsajátított lelki érettséget sejtet.

Egyiptomból való kivonulásának idején Izrael lelki gyermekkorban volt, amit az is bizonyít, hogy nevelésük érdekében Isten vizuális, szemléltető elemek széles skáláját használta fel (például a ceremóniális szolgálatok „homokládáját”). Isten törvénye, a Tízparancsolat a Szentélyben volt elhelyezve a frigylárában, de ott függött az ajtófélfákon, és emberek is viselték a homlokukon, ami arra utal, hogy ez az erkölcsi törvénykönyv számukra még csak külső tényezőnek számított. Utazásuk végén azonban, amint átkeltek a Jordánon, a nép vezetését átvette a frigyláda, és ez egy olyan nevelési módszert jelentett, ami biztosította az átmenetet a látható, külső vezetéstől a belső, láthatatlan vezetés – az elveken és erkölcsi normákon alapuló vezetés – felé.

A Babilonból való kivonulás minőségi felsőbbrendűségét többek között pontosan a fent említett tényezők is igazolják.

A kivonulást jobbra külső tényezők befolyásolták: az egyiptomiak által kialakított elviselhetetlen körülmények, a társadalmi és politikai szabadság utáni vágy, a „tüzes kemencévé” vált Egyiptom, a „tejjel és mézzel folyó” Kánaán vonzása. Ezt a fajta motivációt nevezzük külső indítatásnak.

Ellenben a Babilonból való kivonulás motivációi többnyire lelki vonatkozásúak. Azok hagyták el Babilont, akik belülről jövő vezetésben részesültek. Ők egy virágzó Babilonból távoztak, ahol jól ment soruk, és elindultak egy romokban heverő ország és templom felé. Nem anyagi, hanem lelki motivációjuk volt: elindultak újjáépíteni a Templomot, és helyreállítani a templomi szolgálatokat. A belülről jövő motivációt nevezzük belső indítatásnak.

„Fölkelének azért Júda és Benjámin családfői és a papok és a Léviták, és mindnyájan, akiknek felindítá az Isten a lelküket, hogy felmenjenek az Úr házának építésére, mely Jeruzsálemben van” (Ezsdr 1:5).

Ezsdrás megoszt velünk néhány arra vonatkozó adatot is, hogy miként készültek fel a Babilonból Jeruzsálemig tartó hosszú és számos veszélyt rejtgető utazásra. A felkészülés jobbra lelki vonatkozású, mivel biztosak akartak lenni

Isten vezetésében és oltalmában, de a leírás megemlíti még azt is, hogy nem fogadták el a király által nagylelkűen felajánlott katonai kíséretet.

„Ekkor böjtöt hirdeték ott az Aháva folyóvíz mellett, hogy megaláznók magunkat a mi Istenünk előtt, hogy kérjünk tőle szerencsés utat magunknak, családjainknak és minden marháinknak. Mert szégyelltem vala a királytól kérni segíret és lovagokat oltalmunkra a mi ellenségeink ellen ez útban, mert ezt mondtuk volt a királynak, mondván: A mi Istenünk kegyelme van mindazokon, akik őt keresik, az ő javukra, és az ő hatalma és haragja mindazokon, akik elhagyják őt. És böjtölénk és a mi Istenünkhöz könyörgénk annak okáért, és meghallgatott minket” (Ezsdr 8:21–23).

„Elindulánk pedig az Aháva folyóvíz mellől az első hó tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálembé menjünk; s a mi Istenünk kegyelme nyugodott rajtunk, megszabadítván minket a ránk leselkedő ellenségnek kezéből ez úton” (Ezsdr 8:31).

Íme, a Babilonból való kivonulás – a belső vezetés – szépsége és magasztos volta!

Az isteni vezetésnek 5Móz 8:2 verse alapján nevelő célja van: a szív megalázása és megvizsgálása – ez elengedhetetlen feltétele annak, hogy az ember engedhessen az átforgatásnak, alakításnak. Ezért tartott 40 éven át az utazás, pedig csak 100 kilométer volt Egyiptom és Kánaán között.

A Babilonból kivonult zsidók megtanult leckével indultak útnak. Megalázkodás, böjt és ima által lelkileg készen álltak, és az utazásuk csupán 4 hónapig tartott, pedig 1448 kilométert kellett megtenniük. Egy boldog, incidensektől, veszteségektől, amálekítáktól, mérges kígyóktól, stb. mentes utazásuk volt. „És megérkezénk Jeruzsálembé, és pihenénk ott három napig” (Ezsdr 8:32). Mindkét kivonulás Isten kézjegyét hordozza: „És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Egyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral” (5Móz 5:15).

„A mi Istenünk kegyelme nyugodott rajtunk, megszabadítván minket a ránk leselkedő ellenségnek kezéből ez úton” (Ezsdr 8:31). ■

**ISTEN
KÉZJEGYE
EMILIAN
NICULESCU**

EGYIPTOMBÓL VALÓ KIVONULÁSÁNAK IDEJÉN IZRAEL LEIKI GYERMEKORBAN VOLT, AMIT AZ IS BIZONYÍT, HOGY NEVELÉSÜK ÉRDEKÉBEN ISTEN VIZUÁLIS, SZEMLÉLTETŐ ELEMÉK SZÉLES SKÁLÁJÁT HASZNÁLTA FEL. UTAZÁSUK VÉGÉN AZONBAN, AMINT ÁTKELTEK A JORDÁNON, A NÉP VEZETÉSÉT ÁTVETTE A FRIGYLÁDA, ÉS EZ OLYAN NEVELÉSI MÓDSZERT JELENTETT, AMI BIZTOSÍTOTTA AZ ÁTMENETET A LÁTHATÓ, KÜLSŐ VEZETÉSTŐL A BELSŐ, LÁTHATATLAN VEZETÉS – AZ ELVEKEN ÉS ERKÖLCSI NORMÁKON ALAPULÓ VEZETÉS – FELÉ.

Emilian Niculescu, nyugdíjas lelkipásztor

EMLÉKMŰ A JAJKIÁLTÁSOK KÖZÖTT

**TELJES
ALDOZAT
CIPRIAN
ȘANDRU**

**JÉZUS AZONBAN ÚGY
DÖNTÖTT, HOGY ÉLŐ
EMLÉKMŰVET ÁLLÍT
A SZEGÉNY ÖZVEGY-
NEK, AMELLYEL
A SÁFÁRSÁG LÉNYEGÉT
TANÍTTJA MEG NEKÜNK:
A SOK ABBÓL, AMIT
KÉSZ VAGY FELKÍ-
NÁLNI, VAGY A KEVÉS,
VISZONT A MINDEN.
EBBEN AZ EGYENLET-
BEN A KEVÉS A TÖBB!**

A Romániai Adventista Egyház központi székházát időnként kíváncsi látogatók keresik fel. Miután egy idegenvezető segítségével végigjárják az épületet, szinte elkerülhetetlen a kérdés, mely valahogy így hangzik: „Köszönjük, hogy a rendelkezésünkre állt, de nem mutatná meg az elnöki székét is?” A testvérek közt keringő városi legenda szerint az elnöki szék egy különleges emlékmű, mely kifejezi azt az abszolút erőt, amivel mi, adventisták rendelkezünk.

A Megváltó korában a diaszpórában élő zsidók több ezer kilométert tettek meg, csak hogy megtekinthessék a templom homlokzatán a tömör aranyból vert hivalkodó szőlőfürtöket. Hazaérve aztán büszkén beszéltek róla a szomszédaiaknak, természetesen kiemelve saját hozzájárulását az alkotáshoz.

Jézus a templom udvarán tartózkodott, és a *képmutatókat, írástudókat és vak vezéreket fedtte*, miközben Tanítómesteri mivoltához szokatlan tevékenységet folytatott: figyelte, hogy ki és mennyit adakozik. A zajosan adományozó gazdagok között észrevett egy visszahúzódó özvegyasszonyt, aki csupán 2 fillért helyezett a perselybe (az 1 dináros 128-ad részét, vagyis egy munkanap 6 percnyi bérét). Ebben nem volt semmi szokatlan, míg el nem hangzott Jézus matematikai logikája: 1) a gazdagok adománya nem a lehetőségeiket tükrözte, hanem azt, hogy mennyit voltak készek adni; 2) az özvegyasszony viszont mindenét odaadta, és hitte, hogy Isten majd gondoskodik róla. Ergo: a szegény özvegyasszony többet adott a gazdagoknál.

Az élet nyugtalanító körülményeket szánt a kedves, töpörödött, kissé hajlott hátú, de Isten iránti töretlen bizalommal rendelkező idős néni. Egész életén át kuporgatott vagyonát felajánlotta egyik unokájának. Megismerte az advent hitet, és ezért épp az a személy űzte el otthonról, akiben annyira bízott. Utcára került, és nem volt mit ennie. A testvérek könyöradományaiából

élt, mégis mindig csak hálászó hagyta el az ajkát. A kapott adományokat félretette, s így gyűjtött össze egy kisebb összeget. Aztán az egyik szombaton félénken bekopogott a gyülekezeti tanács-terembe, kezében egy, a sarkainál összebogozott fejkendővel, és mindenét felajánlotta adományként. Ileana Sfichi néni életének utolsó szakasza felettébb áldásos volt, mivel sosem szűnt meg hálás lenni Isten iránt.

Az adventista sírkertben volt két fejfa nélküli sír, és a testvérek elhatározták, hogy megoldják a helyzetet. A megbeszélések során a következő döntés körvonalazódott: „Ionica testvér megérdemel egy tömör gránit síremléket, mivel önzetlen, jóhiszemű ember volt, és jelentős összeget adományozott a gyülekezetnek, a testvérnő pedig valami egyszerűbbet, talán egy terméskövet felirattal.”

Hogy milyen lesz majd a testvérnő síremléke, nem tudjuk, de egy dolog biztos: tette gyönyörű emlékműként magaslak a világ jajkiáltásai között.

„Megtette, amit tehetett, cselekedete örök időkre fennmaradt emlékezetére, öröme az örökkévalóságra. Az adománnyal szívét adta oda, annak értékét nem a pénz értéke határozta meg, hanem az Isten iránti szeretet és a műve iránti érdeklődés. Ez volt tettének indítóoka” (*Jézus élete*, 615. o.).

Az emberek olyan emlékműveket keresnek, amelyekhez vallásos tevékenységeiket igazíthatják. Áldozatkész adományainkkal milyen emlékművet állítunk? Az egyenlőtlenségek és a hamis vallásosság között a Megváltó meglátta a mindent odaadó szegény özvegyasszonyt. Lehet, hogy mi is megdicsértük volna nagylelkűségét, de azért figyelmeztettük volna, hogy Isten bölcsességet is adott az embernek. Miért adná oda mindenét?! Jézus azonban úgy döntött, hogy élő emlékművet állít, mellyel a sáfárság lényegét taníthatja meg nekünk: a sok abból, amit kész vagy felkínálni, vagy a kevés, viszont a minden. És ebben az egyenletben a kevés a több! ■

BUZDÍT-E KRISZTUS A JOGTALANUL MEGSZERZETT JAVAK HASZNÁLATÁRA?

A gazda adósainak terheit enyhítő, és ezzel urának veszteséget okozó hamis sáfárról szóló példázat váratlan módon a gazda részéről a hűtlen sáfárhoz intézett dicsérettel, és a Megváltó buzdításával ér véget a 9. versben. Vajon tisztességtelenségre és igazságtalanságra buzdít itt Krisztus? A tekintéllyel bíró személyek ezen igazságtalanságot olvasva talán meg kellene, hogy dicsérjék jogtalanul eljáró alkalmazottaikat, ha lopnak a vállalkozás javaiból és másoknak adnak belőle, csak azért, mert... ezt mondta Jézus?

Mit mond a szöveg?

Miközben értelmezzük a szöveget, ne feledkezzünk meg arról, hogy a teljes igazságtalanság egy példázat. Itt nem a részletek, hanem a tanulság a fontos. Íme, az igazságtalanság kérdése: a határozottan „hamis sáfár” jelzővel illetett tisztességtelen szolga mégis miért részesül dicséretben? Milyen jó dolgot talált Jézus a gazda dicséretében, amit hűtlen szolgájáról mondott? A gazdag ember nem tekintett el a sáfár tisztességtelenségétől, hanem azonnal megfosztotta állásától. Azonban az, ahogyan ez a szélhámos felhasználta barátok szerzése érdekében azt, ami nem is volt az övé, sokkal nemesebb célokra tette őt méltóvá, és ezért a gazdag ember egyszerűen nem hagyhatta szó nélkül szolgája rátermettségét és szorgalmát.

A 9. vers igazságtalanul szerzett javakról és halálról beszél. Más bibliafordítások a „mikor meghaltok” kijelentést görög nyelvből sokkal helyesebben fordítják: „Én is mondom nektek, szereztek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy amikor az elfogy, befogadjanak titeket az örök hajlékokba” (Revideált Károli Biblia).

A mikor meghaltok kifejezés nem Lukácsi stílus, és a szövegösszefüggés alapján sem helyénvaló. A Szentírás nem azt tanítja, hogy az ember a halálakor nyer bebocsátást az „örök hajlékokba”, hanem azt, hogy majd az Úr eljövetelekor (lásd Jn 14:3) – ennek értelmében arról az időről van szó, amikor már nem lesznek javak. A kilátásba helyezett menesztés, vagyis a pénzforrás megszűnése arra készítette a sáfárt, hogy

gondoljon a jövőre is. A példázat nem beszél a sáfár kudarcáról vagy haláláról, csupán a módszerről, amellyel próbálta megoldani személyes jövedelmének kiesését, vagyis saját jövője biztosítását.

Ezt még jobban megértjük, ha elolvassuk a 11. verset: „Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltatok, ki bízna reátok az igazi kincset?” Ebből megérthetjük, hogy a 9. versben is említett igazságtalan javak (hamis mammon) lényegében nem tisztességtelenül szerzett javakat jelentenek, hanem olyanokat, amelyek ellenében állnak az igazi kincsekkel, vagyis amolyan pseudo-, vagy állítólagos, nem igazi, mulandó javakról van szó. De melyek az igazi kincsek? A mennyország örök kincse a mennyei lelkületben élt földi élet, mely elvezet a mennyek országába.

Ezért mondta a Megváltó: „Mert e világnak fiai eszesebbek a világosságnak fiainál a maguk nemében” (Lk 16:8 u.r.) – hiszen ők felhasználják e világ amúgy is mulandó javait embertársaik érdekében, hogy barátságokat építsenek ki, és földi jövőt biztosítsanak maguknak.

A „szereztek magatoknak barátokat” buzdítás nem arra enged következtetni, hogy a menny megvásárolható. Azért vagyunk a mulandó javak sáfarai, hogy megtanulhassuk a hűséges sáfárság elveit. A ránk bízott anyagi javakat mennyei Atyánk érdekeit képviselve kell felhasználnunk embertársaink és az evangélium terjedése érdekében.

Következtetés

E provokatív példázatban elhangzó felhívás tehát egyszerű és érthető: **világunk mulandó javait használjátok fel embertársaitok érdekében, hogy megnyerjétek a barátságukat, hogy szolgálhassatok nekik, és ezáltal biztosítsátok magatoknak a jövőt, nevezetesen az örök életet Isten országában.** ■

**MARADANDÓ
KINCSEK
GABRIEL
IȘVAN**

„ÉN IS MONDOM
NÉKTEK, SZEREZZE-
TEK MAGATOKNAK
BARÁTOKAT A HAMIS
MAMMONBÓL, HOGY
MIKOR MEGHALTOK,
BEFOGADJANAK
BENNETEKET AZ
ÖRÖK HAJLÉKOKBA.”
(LK 16:9)

Gabriel Ișvan, a Munténiai Egyházterület titkára,
kommunikációs igazgató

LELKÉSZI SZOLGÁLATOM TAPASZTALATAIBÓL:

Juan Enoc Rodriguez Lizondro

Vasárnap volt, és a díszebéden az általam épp megesketett új pár örömében osztoztunk a meghívottakkal együtt. A hangulat jó volt... amilyen lenni szokott, amikor egy fiatal ember és egy fiatal lány Isten és a látható és láthatatlan tanúk előtt összeköti az életét.

Am ekkor telefonhívást kaptam az Atlanti-óceán másik partjáról, Panamából, ami kissé elgondolkodtatott. „Halló. Jó napot. Ön Moliner lelkész?” „Igen, én vagyok.” „Dr. Juan Enoc Rodriguez Lizondro édesanyja vagyok. A fiam három hónapos ösztöndíjas továbbképzésre utazott Spanyolországba, a III. Carlos Egészségügyi Intézetbe. Épp most érkezett meg a madridi Barajas repülőtérre, de letartóztatták, és kábítószer csempészetrel vádolják. Lelkész úr, én jól ismerem a fiamat, és tudom, hogy ez nem lehet igaz. Kérem, látogassa meg, mert teljesen össze van omolva. Azt mondta, hogy a madridi Soto del Real börtönbe fogják vinni.”

Azonnal intézkedni kezdtem, hogy beszerezem a letartóztatott orvos meglátogatásához szükséges engedélyeket. Többrendbeli kérelem és kihallgatás után megjött a várva várt engedély, és elmentem meglátogatni őt. Többek között kesztyűt, sapkát és meleg ruhát vittem neki, mivel Madridban elég hideg volt, és a rendőrség elkobozta az összes ruháját, mert gyanították, hogy a börtöndjeiben levő ruhák feloldott kokainba voltak áztatva. Általában a csempészek célhoz érve vízbe áztatják a kábítószerrel átitatott ruhákat, s így kristályos formában nyerik vissza a kokaint. Szakértők szerint ez egy teljesen biztos módszer, aminek azonban az a hátránya, hogy a ruhákon megérezhető a kokain illata, ami felkeltheti a rendőrök figyelmét. Dr. Juan 19 kilogramm ruhát hozott magával, összesen 108 darabot, mindeniket hermetikusan záró tasakba csomagolva.

Amikor először találkoztunk, rémült, szomorú és ingerült volt. A beszélgető teremben egy üvegablak választott el bennünket, és egy telefonkészülék segítségével kommunikáltunk. Amikor a rendőr bevezette, Juan leült a székre, és nekem

szegezte a kérdést: „Ön Moliner lelkész?” Igenlő válaszom hallatán kitört belőle a panaszáradat: „Mondja meg nekem, hogy Isten miért csinál velem ilyet? Sosem voltam kábítószercsempész. Keresztény adventista családban születtem, adventista iskolában tanultam első osztálytól kezdve az egyetemig, és most orvos vagyok. Nem értem, miért kell itt lennem, és egy olyan büntetért fizetnem, amit nem én követtem el.” Istent okolta a történetekért.

Végighallgattam figyelemmel és türelemmel. „Figyelj, Juan, feltehetek neked két kérdést?” „Hallgatom, lelkész” – válaszolta. „Nos, az első kérdés, hogy hiszel-e Istenben?” Döbbenet, ugyanakkor a kérdésemtől ingerülten és zavartan bámult rám üveges szemekkel: „Adventista családban születtem, édesapám lelképásztor, édesanyám naponta olvasott nekem a Bibliából, reggel és este családi áhítaton vettem részt, csak adventista iskolákban tanultam, és rendszeresen járok az adventista gyülekezetbe. Hogy kérdezhet ilyet tőlem? Persze, hogy hiszek Istenben, azt viszont nem értem, hogy Ő miért hagyott el engem épp egy ilyen pillanatban, amikor a legnagyobb szükségem van rá.” „Megértem az érzéseidet, de fel kell tennem a második kérdést is” – mondtam. Mélyen a szemébe néztem: „Szállítottál-e kábítószer?” Vádlón bámult rám, mintha azt vágná hozzám, hogy semmit sem értettem abból, amit korábban mondott. „Lelkész, eddig csak az embertársaimat szolgáltam, dohányzásleszoktató tanfolyamokat tartottam, ápoltam a rászorulókat és a betegeket, de sosem fogyasztottam, és sosem szállítottam kábítószer!”

„ADVENTISTA CSALÁDBAN SZÜLETTEM, ÉDESAPÁM LELKIPÁSZTOR, ÉDESANYÁM NAPONTA OLVASOTT NEKEM A BIBLIÁBÓL, REGGEL ÉS ESTE CSALÁDI ÁHÍTATON VETTEM RÉSZT, CSAK ADVENTISTA ISKOLÁKBAN TANULTAM, ÉS RENDSZERESEN JÁROK AZ ADVENTISTA GYÜLEKEZETBE. PERSZE, HOGY HISZEK ISTENBEN, AZT VISZONT NEM ÉRTEM, HOGY Ő MIÉRT HAGYOTT EL ENGEM ÉPP EGY ILYEN PILLANATBAN, AMIKOR A LEGNAGYOBB SZÜKSÉGEM VAN RÁ.”

Bevallom, hogy szavait hallgatva és mélyen a szemébe nézve teljesen meg voltam győződve, hogy Juan Enoc az igazat mondja. „Ugye, ismered a Bibliát? Emlékszel-e József történetére?” Hirtelesen felpattant, mintha fejbe ütötték volna: „Mit akar ezzel mondani? Talán azt, hogy 10 évig kell a börtönben ülnöm, mint József, egy olyan bűntettért, amit nem én követtem el?” Megemlítettem neki Ésa 55:8 versét – „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útjaitok az én útjaim, így szól az Úr!”

„Én csupán azt tudom, hogy az Úrnak terve van veled. Feladata van számodra. Itt a börtönben valaki keresi Istent, és szeretné megismerni az evangélium jó hírét. Biztos vagyok benne, hogy az Úr téged választott erre a feladatra. Ilyenek Isten útjai, nem tudod, hová vezetnek, de az biztos, hogy Ő téged választott ki, hogy találkozz az illetővel. Ha találkozol vele, és elvégzed a rád bízott feladatot, akkor majd szabadulni fogsz a börtönből.”

Juan Enoc gondolkodóba esett. Szavaim láthatóan összezavarták. Megköszönte a ruhákat, a Bibliát, a tanulmányt és az áhítatos könyvet, majd elbúcsúzott. Minden vasárnap találkozóm volt vele. Amikor meglátott az üvegablakon keresztül, mindig ezzel kezdte a beszélgetést: „Lelkés, még nem találkoztam azzal, akinek hirdetem kell az evangéliumot.” „Türelem, biztosan találkozni fogsz vele” – bátorítottam. De hogy lehet valaki türelmes az ő helyzetében?!

Két hónap telt el. A börtönben dr. Juan Enoc megismerkedett egy kolumbiai drogcsempésszel, Henryvel, és elkezdett neki beszélni Jézus Krisztusról, üdvösségünkért hozott áldozatáról és a megváltási tervről. A vasárnapi látogatásomra örömtől sugárzó arccal érkezett: „Lelkés, találkoztam azzal az emberrel, akit Isten azért küldött, hogy beszéljek neki az evangéliumról.” Egy boldog, teljesen más ember ült előttem. Attól a vasárnaptól kezdődően már nem csak őt, hanem Henryt is meglátogattam.

Juant 2010. szeptember 18-án tartóztatták le. Fél évvel később, 2011 márciusában felhívott: „Lelkés, a rendőrségi szakértő nem talált bizonyítékot ellenem. Szabad vagyok és boldog! Megegyek haza!”

Azonnal a börtönhöz siettem, ahol fél évig tartották fogva. Elvittem őt magunkhoz, együtt fogyasztottuk el az ételt a feleségem, Rosa társaságában, majd kivittem őt a reptérre.

Ma dr. Juan Enoc Rodriguez Lizondro boldog, teljes életet élő ember. Panama egyik kórházában dolgozik, családos, van egy kislánya, és boldog,

hogy az evangélium jó hírét oszthatta meg valakivel ott, ahová küldte őt az Úr.

Henry, aki Juan által élete egyik legnehezebb időszakában ismerte meg az evangéliumot, Isten kegyelméből mostanra teljesen megváltozott ember lett. Gyermekai adventista iskolába járnak, ő pedig a feleségével együtt boldog, hogy megismerhette az életét megváltoztató Jézust. Az Úr útjai ismeretlenek. Lehetnek saját terveink és gondolataink, Neki azonban meg vannak a saját tervei, amit általunk és velünk meg is valósít. Ne feledd tehát, hogy Ő mondta: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útjaitok az én útjaim, így szól az Úr!” (Ésa 55:8).

Dr. Juan Enoc Rodriguez tehát a börtönben ismerte meg a kábítószercsempész Henryt, beszélt neki Istenről, s a bűnöző elhatározta, hogy változtat korábbi életén. Elmesélek néhány dolgot Henryről. A börtönben öngyilkosságot forgatott a fejében, ezért az egyik nap lement a közös tárgyalóba elköszönni a barátaitól, mielőtt getet vet az életének. A Bibliájától soha meg nem való Juan Enoc épp ellépett egy pillanatra, s a Bibliát kinyitva hagyta az asztalon. Henry meglátta a Bibliát, és amikor Juan visszajött, kérte, hogy beszéljen neki Istenről.

Dr. Juan szabadulása után Henry még a börtönben maradt, s majd miután letöltötte a büntetését, az önkéntes börtönszolgálatnál tevékeny-

MEGLEPETÉSSZERŰ KÜLDETÉS JAVIER MOLINER

„MERT NEM AZ ÉN GONDOLATAIM A TI GONDOLATAITOK, ÉS NEM A TI ÚTJAITOK AZ ÉN ÚTJAIM, ÍGY SZÓL AZ ÚR!”
(ÉSA 55:8)

KOLUMBIÁBA KÉT TÁSKÁVAL TÉRT HAZA: AZ EGYIKBEN A RUHÁI, A MÁSIKBAN A KÖNYVEI VOLTAK. A FELESÉGE AZ EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZETET LÁTOGATTA, EZÉRT HENRY ELMENT AZ EVANGÉLIKUS LELKÉSZHEZ, ÉS MEGMUTATTA NEKI A KÖNYVEKET. A LELKÉSZ AZÓTA ADVENTISTA ELVEKET PRÉDIKÁL – BELEÉRTVE A SZOMBATOT, AZ ÉTRENDDEL KAPCSOLATOS TANÁCSOKAT, A SZENTÉLY TANÁT –, ÉS TESZI MINDEZT EGY EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZETBEN! ISTENNEK MEGVANNAK A SAJÁT ÚTJAI ÜZENETE ISMERTETÉSÉRE.

kedő egyik adventista vitte őt haza magához. Aztán egyik nap úgy döntött, hogy hazautazik Kolumbiába. Épp testvérünk autójában ült, útban a reptér felé, amikor megcsörrent a telefonja. Mivel Henry kiváló vegyészai képességekkel rendelkezett, és értett a kábítószerhez, egy alvilági személy hívta, és 300 000 eurós, egyhetes „munkát” ajánlott neki. Henry illedelmesen visszautasította, erre az illető 360 000 euróra emelte az ajánlatot. Ekkor Henry a következőket válaszolta: „Én inkább 50 euróval a zsebemben megyek haza, de akkor sem térek vissza korábbi életemhez.”

Kolumbiába két táskával tért haza: az egyikben a ruhái, a másikban pedig a könyvei voltak. A felesége az evangélikus gyülekezetet látogatta, ezért Henry elment az evangélikus lelkészhez, és megmutatta neki a könyveket. A lelkész magához vette a nyomtatványokat, és azóta adventista elveket prédikál – beleértve a szombatot, az étrenddel kapcsolatos tanácsokat, a szentély tanát, stb. –, és teszi mindezt egy evangélikus gyülekezetben! Istennek megvannak a saját útjai, amelyeket az emberek nem ismernek, és nem is sejtjenek.

Utóirat (a fordítótól – román nyelvre fordította Mircea Bugescu, Spanyolország)

Juan Enoc Rodriguez Lisondro a madridi Navalcarnero börtönben „ünnepelte” 35. születésnapját. Szabadlábba helyezése után, 2011. szeptember 5-én, az „EL PAIS” napilap interjút közölt vele. Ebből a beszélgetésből tallózunk az *Advent szemle* olvasói számára.

Amikor átvizsgálták a csomagjait, a reptéri vám-tiszt kijelentette, hogy a ruhái furcsa szagtól bűzlenek, mire Juan Enoc így válaszolt: „Nem tudom. Én a nagymamámmal lakom. Ő szokta vasalni a ruháimat, és általában keményítőt használ, utána pedig a szekrénybe naftalin pasztillákat is elszórt helyezni a moly ellen, talán innen a furcsa illat.” A rendőr egy spray-jel ráfújt az egyik ruhadarabra, amire annak felülete azonnal kék színűvé változott. És ugyanez történt a többi 107 ruhadarabbal. Mintha kokainba lettek volna áztatva... Az ügyész Juan Enoc letartóztatását kérte, amit a bíróság jóvá is hagyott, mivel úgy találta, hogy a bizonyíték tagadhatatlan, hiszen a spray nem „tévedhetett” mind a 108 ruhadarabon egy időben. Dr. Juan Enocnak egy fals pozitív teszt és egy késlekedő második szakértői vizsgálat miatt kellett 175 napig a börtönben ülnie.”

Fogva tartása alatt szerették volna meglátogatni a szülei, amit azonban ő határozottan ellenzett: „Netán az ő ruháikon is pozitív lesz a teszt, és akkor ők is ide kerülnek.” Amikor megkérdezték tőle, hogy szándékában áll-e még Spanyolországba utazni továbbtanulás végett, dr. Juan így válaszolt: „Ha még egyszer felmerül az ösztöndíjas továbbképzés lehetősége a III. Carlos Egészségügyi Intézetnél, akkor eljövök, de az biztos, hogy a nagymamám többé nem fog keményítőt és naftalint használni!” ■

Javier Moliner, nyugdíjas lelképásztor, Spanyolország

AZ ADVENT / A PARÚZIA SIETTETÉSE

Elérkeztünk a 2020 januárjában elkezdett, az Úr Jézus visszajövetelének témájával foglalkozó cikksorozatunk utolsó részéhez.¹ Elmélkedéseink során rávilágítottunk arra, hogy a feltételes idő teológiáját Ellen White és néhány adventista hittudós hirdette, és hogy nem adventista teológusok is támogatják ezt az elméletet, majd a Bibliából bizonyítékokat hoztunk fel érveként amellett, hogy Jézus és az apostolok is hasonlóképpen értelmezték az advent kérdését. Ezúttal a parúzia idejének siettetésével foglalkozunk.

Az advent siettetésének feltételei

Jézus visszajövetelének eseménye nem az embertől függ. Még ha senki sem maradna életben az Őt várók közül, Jézus akkor is visszajön, hogy magához vegye elhunyt, sírban fekvő, meg nem jutalmazott és meg nem bosszult híveinek millióit. Visszajön, hogy a palotákból, a kunyhókból és a sírvermekből ítélre hívja mindazokat, akiknek meg kell tudniuk, mit veszítettek az engedetlenségük miatt, és meg kell kapniuk méltó büntetésüket. Semmi kétségünk afelől, hogy Megváltónk vissza fog jönni. Az apokaliptikus próféciaik és a Szentírásban elrejtett egyéb figyelmeztető jelek arra utalnak, hogy erre a sokak számára váratlan eseményre hamarosan sor kerül.

Az esemény pontosabb idejére vonatkozóan az Újszövetségből rámutattunk, hogy feltételhez kötött, következésképp siettethető vagy késleltethető. De mi az, ami siettethető az Úr második eljövételét? A válasz erre a kérdésre bonyolult, mivel egyrészt külső tényezőkkel is számolnunk kell (például a Jelenések eddig még nem teljeseedett jövendöléseivel), másrészt pedig szem előtt kell tartanunk olyan belső tényezőket is, mint az Egyház felkészülése. De ami még fontosabb: meg kell értenünk, hogy kölcsönös feltételhez kötöttség van ezek között a tényezők között, és egyedül Isten láthatja előre és tarthatja ellenőrzése alatt az eljövendő eseményeket.

A Bibliából tudjuk, hogy elvileg az Úr Jézus visszajövetelét siettető tényező Isten munkájának befejezése a világon, a szívben és az Egyházban:

„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jó el a vég.” (Mt 24:14)

„Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és

kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövételét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő igérete szerint, amelyekben igazság lakozik.” (2Pt 3:11–13)

Él-e ezen a világon egy olyan nép, amelyet Jézus és az apostolok tanítványai alkotják, és amely nemcsak személyes, azonnali és végérvényes üdvösségre törekszik, hanem igaz, szent és istenfélő életre is? Vannak-e még olyan lelkek, akiknek legnagyobb foglalatossága hirdetni a menyország evangéliumát az egész világnak? Nem váltak-e idejétmúlttá ezek a kérdések? Harsány hangú bigottak nézeteivel van-e dolgunk?

Amikor ezekről az elvárásokról beszélünk – Isten és a mi elvárásainkról –, feltevédként bennünk a kérdés: mi az esélye annak, hogy végre beteljesedjenek azok a dolgok, amelyek kétezzer év alatt sem teljeseáltak be? Mi a titka a siettetés vagy a késleltetés e problematikus feltételeinek? Milyen sok hívőnek kell felkészülnie ahhoz, hogy az idő beteljen?

A fizika törvényei szerint siettetni az időt egyenlő a sebesség növelésével, a gyorsulás pedig megfelelő energiaforrás függvénye. Igaz-e vajon, hogy az Egyház élete is lelki energia függvénye, egy olyan Erőforrásé, amelyet gyakran mellőzünk a gyakorlatban?

Hol tévedett az első két nemzedék?

Jézus már az első nemzedék idejére megígérte az adventjét, röviddel a Jeruzsálem pusztulása utáni időre, ami nyilvánvalóan nem következett be. Az Úr az evangélium egyetemes hirdetésének feltételéhez kötötte ezt az eseményt. Az előző cikkek során említettük, hogy a népszerű vélemények ellenére az apostoli egyháznak nem sikerült az egész világon hirdetni az evangéliumot, és a teljes világ sem volt még ismert akkor. A Jézus által a követőire bízott nagy küldetés (Mt 28:19; Csel 1:8) utáni első, Jeruzsálemben tartott apostoli zsinatot (Csel 15) nem a kor világmisziós stratégiáinak megvitatása céljából hívták össze, hanem elsősorban azért, hogy megoldják azokat a teológiai és gyakorlati nézeteltéréseket, amelyek

MAJDNEM OTTHON FLORIN LAIU

SEMMI KÉTSÉGÜNK AFELŐL, HOGY MEGVÁLTÓNK VISSZA FOG JÖNNI. AZ APOKALIPTIKUS PRÓFÉCIÁK ÉS A SZENTÍRÁSBAN ELREJTETT EGYÉB FIGYELMEZTETŐ JELEK ARRÁ UTALNAK, HOGY ERRE AZ ESEMÉNYRE HAMAROSAN SOR KERÜL.

**A KIHÍVÁS
SZÁMUNKRA
AZ, HOGY NEM
IS ANNYIRA AZ
APOSTOLI KOR
MEGVALÓSÍTÁ-
SAIRA TEKINT-
SÜNK, MINT
INKÁBB ARRA AZ
ESZMÉNYRE ÉS
ÍGÉRETRE, AMIT
JÉZUS TŰZÖTT KI
ELÉJÜK. VEGYÜK
PÉLDÁNAK A FEL-
HÁZ ÉS A PÜN-
KÖSD, AZ ÁLDO-
ZATKÉSZSÉG ÉS
A FELEBARÁTOK
ÜDVÖSSÉGÉERT
TANÚSÍTOTT
GONDOSKODÁS
LELKÜLETÉT.**

a globális misszió felé nyitott hívők és a Tóra által előirányzott fegyvelmezési gyakorlat megőrzéséért küzdők között keletkezett.

A IV. században élt Cézáreai Euszebiosz által elmesélt legendák megemlítik, hol prédikáltak az apostolok, és miként haltak mártírhálált. Sorsot vetettek a missziós területekre (!), és szétszédtek: Jakab a mai Spanyolország területén prédikált, Tamás eljutott egészen Indiáig, Bertalan apostol a mai Örményország területén, Máté Etiópiában, András pedig Görögországban és Szkítia földjén hirdette az evangéliumot. Érdekes, hogy ezek szerint az említett apostolok kiterjedtebb munkát végeztek, mint Pál, akiről kétséget kizáróan tudjuk, hogy mindenkinél többet dolgozott (1Kor 15:10). Pál életműve Jeruzsálem és Róma között fontos területeket érintett: Szíriát, Ciprust, Krétát, Anatóliát, a Balkán-félszigetet, Máltát és Itáliát. A többi apostol a zsidó lakosság körében végzett hittérítő munkát, legfőképpen Palesztina országaiban (Júdeában, Galileában, Samáriában, stb.), illetve a diaszpóra zsidó népességének körében. Nincsenek arra vonatkozó bizonyítékaink, hogy a Pál által megnyitott missziós területek határain túl hirdettek volna az evangéliumot (Gal 2:9; 1Pt 1:1).

Az apostoloké volt a legmegáldottabb nemzedék. Tanúja volt Jézus küldetésének és a Szentlélek munkájának. Egyik nemzedék sem volt kedvezményezettebb a Kr. u. 27 és 70 között élt zsidó-keresztény generációnál. Ezért egy különleges levél révén figyelmeztetést kapott a hit gyengülésének veszélyére vonatkozóan (Zsid 2:2–4; 6:4–9; 10:25–35; 12:1–4, 22–29; 13:7–14).

Hajlamosak vagyunk eszményíteni az apostoli nemzedéket. De ha realisták vagyunk, ők sem álltak távol a mi állapotunktól: ők is hajlamosak voltak megelégedni a testvéri közösséggel, a kapott lelki ajándékokat (például a nyelveken beszélés képességét) inkább kérdésre, mint missziós szolgálatra használták (1Kor 1:5, 7; 14:6, 9–23; Ef 4:12), várták az Úr eljövetelét, de anélkül, hogy sietteték volna azt. Szeretnék Pál korinthusi, római, jeruzsálemi vagy galáciai gyülekezetének a tagjai lenni? Esetleg az antiókhiai vagy a filippibeli közösséget választanátok?

A tény, hogy Jézus nem jött vissza az első keresztény nemzedék idejében, ahogy megígérte, kételyt szült a következő nem-

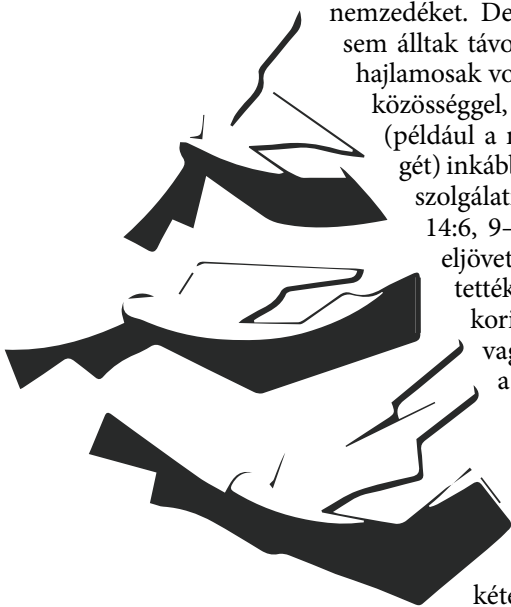
zedék tagjainak szívében, és sokan elhagyták hitüket, ahogy ezt Péter isteni ihletés alatt előrelátta (2Pt 3:1–4). Ezért a második nemzedéknek is szüksége volt bátorításra a közelgő parúziába vetett hitet illetően, amely hitnek az apostoli küldetés tudata a táptalaja, valamint a meggyőződés, hogy Isten mindig készségesen felajánlja ajándékát, a Szentlelket, az egyedüli erőforrást, amely elősegítheti a munka befejezését (Jel 22:7, 12, 20; Mt 28:19–20; Csel 1:8; 1Jn 3:24).

A kihívás számunkra az, hogy nem is annyira az apostoli kor megvalósításaira tekintsünk, mint inkább arra az eszményre és ígéretre, amit Jézus tűzött ki eléjük. Vegyünk példának a felház és a pünkösdi lelkületét, az áldozatkészség és a felebarátok üdvösségéért tanúsított gondoskodás lelkületét, és nem azt az ultrakonzervatív, ellenséges és megosztó lelkületet, amellyel Pál apostol szembeállt a „Jakabhoz tartozókkal” való kapcsolatában.

Hol téved az utolsó nemzedék?

Lépjünk át a sötét középkoron és a reformáció és ellenreformáció korszakai közötti konfliktusok, és álljunk meg az adventmozgalom megjelenésénél. Ahogy előbbi cikkeimben már megvilágítottam, Jézus visszajövetele nem sokkal 1844 után bekövetkezhetett volna, még a nagy csalódás nemzedékének korában, amennyiben a mozgalom vezetői – Miller és lelkésztársai – képesek lettek volna elfogadni és a Szentlélek erejével hirdetni? a „hármadik angyali üzenetet” (Jel 14:9–12). Jelenések 7. fejezetének négy angyala már akkor „elengedhette volna a négy szelet”. Jelenések 13. részének eseményei nagy gyorsasággal kibontakozhattak volna, és a Földet beragyoghatta volna az Úr Jézus dicsősége (Jel 18:1). A világ fel volt készülve arra, hogy egyesek elfogadják a mennyország evangéliumát, mások pedig hogy elutasítsák azt. A világ népessége alig haladta meg akkor az egymilliárdot.

Tévelygéseinkről teljes körű elemzést nem végezhetünk. Először is ezeknek a tévelygéseknek személyes- vagy csoportjellegük van. Igazságtalanság az egész népet hibáztatni minden egyes tévedésért. Vannak viszont olyan nagy, a lelki éretlenségben vagy a Lélek hangját figyelmen kívül hagyó magatartásban mélyen gyökerezett tévedések, amelyeknek általános hatásuk van. Hajlunk arra, hogy úgy tekintsünk mozgalmunk úttörőire, mint valami tévedhetetlen példaképekre. És valóban, sok tekintetben megszegényítő ránk nézve a példájuk. Azonban nem titok, hogy ők is küzdöttek ellenséges indulatokkal, vallottak olyan teológiai nézeteket, amelyek később téves-

nek bizonyultak. Bizonyos tekintetben meghaladták koruk teológusainak tudását, viszont más tekintetben éretleneknek bizonyultak. Sokukban az évek során kihalt a láng, és sokan közülük a későbbiekben a világ példáját követték inkább, mint a Megváltót. Íme néhány ihletett sor, amit Ellen White vetett papírra 1882-ben, egy évvel a férje, James halála után (1881):

„Tudtomra adták, hogy a világi lelkület gyors ütemben erjeszti a gyülekezetet. Ugyanazt az ösvényt járjátok, amelyen a régi Izrael járt. Ugyanúgy eltávolodtok szent hivatásotoktól, mint Isten választott népe. A sötétség meddő cselekedeteivel fogtok össze. A hitetlenekkel való egyetértések az Úr rosszállását váltotta ki. Nem ismeritek fel, ami a békességetekre szolgál. Mivel hanyagok voltatok és vagytok a világosság követésében, kedvezőtlenebb helyzetbe kerültetek, mint a zsidók, akikre Jézus kimondta a szomorú ítéletet.

„Kinyilatkoztatást kaptam, hogy népünk, amint egyre távolodik Istentől, egyre kevésbé hisz a bizonyágtételekben is. Kevesen tudják azonban, mi vár a gyülekezetre. Láttam, hogy most még Isten hosszútűrése idején élünk, de senki sem tudja, meddig tart ez az idő. Senki sem tudja, mekkora kegyelemmel van az Úr irántunk. Alig néhányan szolgálják odaadóan Istent. Akár a viharos éjszakán a csillagok, csak kevés ragyog itt-ott a felhők között” (*Bizonyágtételek*, 5. köt., 75–76. o.).

A világ szeretete terjedelmes, összetett téma, amiről azonban nem készültek doktori dolgozatok, átfogó tanulmányok. Nem mondhatni, hogy kedvelt téma ez a prédikátorok körében. Csak elvétve hallható egy-egy harsány hangú pseudeformátor, aki megkongatja a vészharangot, amint észreveszi a világ lelkületével táplált romantikus viszony halovány jeleit.

Egyházunk nem élt Minneapolis aranyalkalmával. Isten azonban tovább vonzott minket örök evangéliumával, és fontos győzelmeket vívtunk ki. 1900 után egy újabb hitehagyási hullám következett, majd Ellen White megpihent az Ūrban, és következett az első világháború (1914). Az ultrakonzervatív korszak után ellenreakcióként jöttek a 80-as évek nagy kihívásai, amelyek a hitehagyás egy újabb hullámához vezettek: adventista hívők tömegesen kételkedni kezdtek Ellen White próféta minőségében, de más, specifikusan adventista hitelvekben is, legfőképpen a szentély és az ítélet tanában.

A Prófétaág Lelkébe vetett bizalom elvesztése korántsem vezetett a Szentírás komolyabb kutatásához, hanem ellenkezőleg: az „evangélium” nevében lazábbá vált a lelki élet, elterjedt a szekuláris

liberalizmus köreinkben. Az ötödik vagy hatodik generációs adventisták elhagyták a hitüket, jöhetnek sokan közülük még az egyház tagjai. Ugyanakkor az Egyház tovább végzi küldetését a világ minden kontinensén, ahol szintén bekövetkeztek az adventizmus „óshazájában” tapasztalt jelenségek. Az Egyház sokat gyarapodott, intézményei fejlődtek, viszont nem ugyanolyan mértékben nőtt az odaadás, az elköteleződés, a lelki dolgok megértése. Közelebb vagyunk Otthonunkhoz, de sajnos távolabb a mennyei család lelkületétől, a szeretetben és igazságban megnyilvánuló egység alapvető elvétől.

Meddig?

Nem folytatom ebben a szomorú hangnemben. Most van az ideje annak, hogy megemlékezzünk az advent siettetésének azon kulcsáról, amelyről Ellen White is írt 1892. november 22-én:

„Eljött a megpróbáltatás ideje, elkezdődött a harmadik angyal hangos kiáltása, a Krisztus igazsága és a bűnöket megbocsátó (Jel 14:12) Megváltó kinyilatkoztatása által. (Jel 14:9). Ez az **angyal világosságának kezdete, és dicsősége az egész Földet betölti** (Jel 18:1).”³

Az egész Föld – adventista közösségeink – megvilágosodásának kulcsa ez. Ahogy a Szentlélek felhatalmazta az apostolokat a munkára, miután elfogadták Jézus áldozatát és feltámadását; ahogy Pál a legbensőségesebben megértette és megélte Krisztus lelkületét, és a legeredményesebb apostollá vált; ahogy a pogányokból lett első keresztények elfogadták a Szentlélek és ajándékait, miután hallottak a megfeszített Krisztusról prédikálni (Gal 3:1–5; 1Kor 1:23), ugyanúgy Isten mai Egyháza is legyőzheti a világot „a Bárány véérért, és az ő bizonyágtételüknek beszédéért” (Jel 12:11). Egyedül csak az az üzenet és erő, amely kezdetben az első lendületet adta az Egyháznak, képes elvégezni Isten munkáját a szívben, az Egyházban és a világban.

Meddig? Addig, „míglen kiöntetik reánk a Lélek a magasból, és leszen a puszta termőfölddé, és a termőföld erdőnek tartatik” (Ésa 32:15). ■

Florin Lăiu, nyugdíjas lelképásztor és bibliatanár

1. Az *advent* az Úr Jézus visszajövetelének nyugati (katolikus, protestáns) megnevezése, míg a *parúzia* a keleti (ortodox) megnevezés.

2. Ellen G. White, *A nagy küzdelem*, 457. o.

3. Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1892. október 22. 722; *Selected Messages*, 1:363; *The SDA Bible Commentary*, 7:984; Criza 121.4.

AZ EGYHÁZ SOKAT GYARAPODOTT, INTÉZMÉNYEI FEJLŐDTEK, VISZONT NEM UGYANOLYAN MÉRTÉKBEN NŐTT AZ ODAADÁS, AZ ELKÖTELEZŐDÉS, A LELKI DOLGOK MEGÉRTÉSE. KÖZELEBB VAGYUNK OTTHONUNKHOZ, DE SAJNOS TÁVOLABB A MENNYEI CSALÁD LELKÜLETÉTŐL, A SZERETETBEN ÉS IGAZSÁGBAN MEGNYILVÁNULÓ EGYSÉG ALAPVETŐ ELVÉTŐL.

A GYERMEKKORI TAPASZTALATOK BEFOLYÁSOLJÁK A FELNŐTTKORI ÉRETTSÉGET

Bár a felnőttek többsége úgy véli, hogy az életkorral kigyógyulunk a gyermekkori tapasztalatokból, a be nem gyógyult sebek mégis végigkísérik az életünket. Az csak súlyosbítja a helyzetet, hogy mindannyian hajlamosak vagyunk kezelni a bennünk levő *belső gyermeket* vagy érzelmeket, de úgy, ahogy azt megpróbálták gyermekkorunkban kezelni a szüleink, miközben nem tudatosítjuk az érzelmi gyógyulás fontosságát.

Mindenkiben van egy *belső gyermek*, ami a maga módján reagál és viselkedik, és ami lényegében egy energiával, leleménnyel telt pszichikai itélőképesség, mely lényünk azon vetületét képviseli, amely kifejezi legmélyebb szükségleteinket a biztonság, a bizalom, a mások részéről jövő gondoskodás, kedvesség és vigasz iránt. Másfelől pedig a *belső gyermek* magában hordozza az összes gyermekkori fájdalmat és érzelmi traumát; benne talál helyet a bizonytalanság-, a magány-, a félelem- és a szégyenérzet, valamint a bűntudat, és ezek az érzelmek csak súlyosbodnak felnőtt korban.

A gyermekkori traumák és meg nem értett, fel nem dolgozott események szégyenérzetet, az elutasítás élményét, az önbizalom hiányát keltik a gyermekben, és ennek következményeként úgy

érzi, hogy a túlélés és a környezetéhez való igazodás érdekében el kell titkolnia az érzelmeit és az élményeit. Például: ha a szülők arra tanítottak, hogy csak akkor szeretnek és fogadnak el, ha az ő látásmódjuk szerint viselkedsz *jól*, megtanulod visszafojtani az olyan érzelmeket, mint például a szomorúság vagy a düh. Ha megtapasztalod az elutasítást, az elhagyást vagy a visszaélést, megtanultad titkolni a fájdalmat is, mivel újabb bánástól vagy elutasítástól tartasz. Ha megtanultad, hogy *jó* kell, hogy legyél ahhoz, hogy szeretetet kapj, könnyen alakítasz ki függőségi kapcsolatokat, ha pedig megtanultad eltitkolni vagy elfojtani a fájdalmat, nagy a valószínűsége, hogy épp a fájdalomtól való félelem miatt nem fogsz kiépíteni tartós kapcsolatokat.

Azt is el kell mondanom, hogy a gyermekkori sebek felnőtt korban sem gyógyulnak be maguktól. Noha a felnőttek zöme úgy véli, hogy a kronológiai életkor begyógyítja a gyermekkori sebeket, a dolgok nem így állnak. A be nem gyógyult érzelmi sebek végigkísérik az életünket. A pszichológusok szerint az érzelmi csomag gyermekkorban alakul ki, és ha nem fordítunk kellő figyelmet az érzelmi gyógyulásra, a gyermekkori érzelmi tapasztalatait tükröző, ismétlődő tapasztalatokba fogunk kapaszkodni.

Ennek értelmében tehát a *belső gyermek* a lelkünkben van, azokban az érzelmekben, amelyeket táplálunk, és amelyek ösztönöznek bennünket. Minél többet foglalkozunk lelki fejlődésünkkel, annál inkább felszabadulnak érzelmi erőforrásaink, s ennek eredményeképpen egészséges felnőttekké válunk, akikre mind az emberiségnek, mind pedig Istennek nagy szüksége van. „Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat” (1Kor 13:11). „Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Eféz 4:13). ■

**ÉRZELMI
GYÓGYULÁS
COSTEL
GOGONEAȚĂ**

**MINÉL TÖBBET FOG-
LALKOZUNK LELKI
FEJLŐDÉSÜNKKEL,
ANNÁL INKÁBB
FELSZABADULNAK
ÉRZELMI ERŐFOR-
RÁSAINK, ÉS ENNEK
EREDMÉNYEKÉPPEN
EGÉSZSÉGES FEL-
NŐTTEKKÉ VÁLUNK.**

Costel Gogoneață, lelkipásztor, a bukaresti AMiCUS diákegyesület káplánja, leendő pszichoterapeuta

AZ ÚR IMÁJA

Az alábbi ábrában megtaláljátok a „Mi Atyánk” imádság egyes szavait. A szavaknak összekevertük a betűit. Helyezzétek megfelelő sorrendbe a betűket, majd a kapott szavakat másoljátok be az ima hiányzó részeibe, s az így kapott teljes imát tanuljátok meg kívülről.

**A NYÁJ
BÁRÁNYKAI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
Az Unió Gyermekosztálya igazgatójának asszisztense

„Mi Atyánk, ki vagy a _____, _____ meg a te neved;
jőjjön el a te _____; legyen meg a te _____, mint a mennyben,
úgy a földön is. A mi mindennapi _____ add meg _____ ma.
És _____ meg a mi vétkeinket, miképpen mi is _____ azoknak,
akik ellenünk vétkeztek; és ne vígy minket _____, de szabadíts meg
minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a _____ és a _____ mind
örökké. _____!” (Matei 6:9-13)

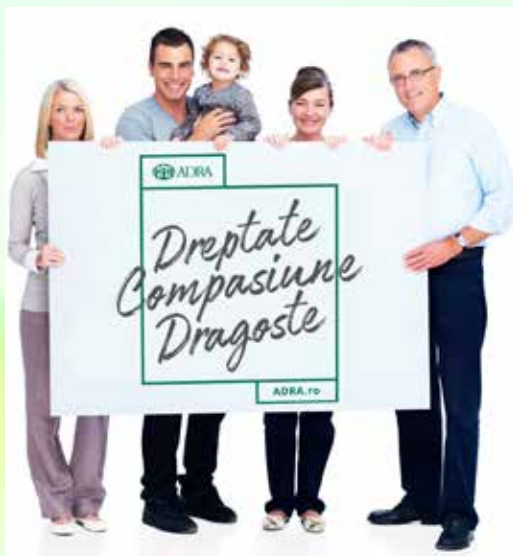
Megoldás: 1- mennyekben; 2- szenteltesse; 3- országod; 4- akaratod; 5- kenyerünket; 6- nekünk; 7- bocsásd; 8- megbocsátunk; 9- kísértetbe; 10- hatalom; 11- dicsőség; 12- Amen.

A Romániai ADRA a szolgálat élvonalában!

3946 személy részesült segélyben az ADRA „Humanitárius támogatás COVID-19” nevű programjának keretében, a segélyfolyósítás 17. hetében.

Vedd ki te is a részed a programban!

Mindazok, akik szeretnének csatlakozni a Romániai ADRA csapatához, és részt vennének a „Humanitárius támogatás COVID-19” nevű projektben, a következőképpen megtehetik:

- » önkéntesként (vegyék fel a kapcsolatot az ADRA területi koordinátorával)
- » tárgyi adományozóként (higiéniai fogyóeszközök)
- » pénzügyi adományozóként (az ADRA számláira történő átutalás által, a projekt megnevezésével)
- » az adra.ro/doneaza webhelyről közvetlenül, a projekt megnevezésével.